

İŞKENCELERE SON!
TÜM ANTİ-FAŞİST TUTUKLULARA
ÖZGÜRLÜK!

GENÇLİĞİN YOLU
İŞÇİ SINIFININ YOLUDUR

gençlik dünyası

15 HAZİRAN 1980
SAYI:4
YIL:1
15 TL

● ÜSS BİÇİMSEL, EŞİTSİZ BİR YARIŞMA, BOŞ BİR ALDATMACADIR!

● BU YILKİ ÜNİVERSİTE SINAVLARINDA 430.000 ÖĞRENCİ, ELEYİCİ, AYRICALIKLI EĞİTİMİN SONUCU YİNE AÇIKTA KALACAK!

ÜSS DEMOKRATİKLEŞTİRİLMELİDİR

Bu yıl Üniversite Seçme Sınavı, 13 Haziran'da yapıldı. Geçen yıllardan bu yana, sınavın koşulları değişti mi? Her yıl yüzbinlerce lise mezununun üzerine kâbus gibi çöken eleme sınavı, 1980'de daha mı «insaflı» olacak? Hayır! Bu yıl da, 467200 kişinin, 430000'i elenecek. 430000 öğrenci yani, eğitim düzeyi düşük liselerden, kırsal kesimden gelenler ana dilde eğitim yapamayan, en geri koşullarda liseyi bitiren Kürt çocukları, çok sınırlı kontenjan ayrılan meslek liseliler, özel kurslardan yararlanamayanlar; kısaca emekçi çocukları, yine üniversite kapılarından dönecek Ü.S.S. sonucu çok önceden belli haksız bir sınavdır. Bu antidemokratik yapısıyla, yalnızca ayrıcalıklı öğrencilerin özlemlerini gerçekleştirmekten öteye gitmiyor. Yoksul halk çocukları için Ü.S.S. işsizliğe terkedilmek, emeklerin boşa gitmesi, umutsuzluk ve düş kırıklığı demektir.

Ü.S.S. her yıl yüzbinlerce gencin yaşamını etkileyen ve çözüm bekleyen sorunlardan biridir. Yüksek öğrenim kurumlarının yoksul halk çocuklarına açılması savaşımı, Ulusal Demokratik Eğitim savaşıyla sıkı sıkıya bağlıdır. Aynı zamanda, halkımızın genel demokrasi savaşımının ayrılmaz bir parçasıdır. Bu yolda görevler, öğrencilere, ana babalara, öğretmenlere, tüm ulusal demokratik güçlere ve örgütlere düşüyor.

başyazı

ANTİ-FAŞİST GENÇLİĞİN BİRLEŞİK, YIĞINSAL ÖRGÜTLENMESİ İÇİN İLERİ!

Türkiye anti-faşist gençlik hareketinin bugün önündeki ana sorun nedir? Birleşik, yığınsal, legal bir gençlik örgütlenmesini yaratmak! Neden? Çünkü faşizm tehlikesi hiçbir dönemde bu denli büyümemiş, halkımıza, gençliğe yöneltilen kanlı saldırılar bugünkü boyutlarına ulaşmamıştır. Elbetteki salt anti-faşist gençliğin birleşik örgütlenmesiyle bu tehlikeyi bugünden yarına kaldırmanın olanaklı olduğunu ileri sürmüyoruz. Bir bütün olarak demokrasi hareketini canlandırmadan, birleşebilecek tüm güçleri biraraya getirmeden faşist tehlikeyi göğüslemek mümkün değildir. Bu gerçekten hareket eden işçi sınıfımızın öncü politik gücü son tarihsel açıklamasıyla demokrasi hareketini daha yığınsal ve güçlü temellerde örecek birleşik, yığınsal, legal bir siyasal örgütlenme görevini öne almıştır. Anti-faşist gençliğin birleşik, yığınsal, legal örgütlenmesini de işte bu bağlamda ele almak gerekir.

Kuşkusuz anti-faşist gençliğin

Devamı 7. sayfada

"EFENDİ BUYURUR DA UŞAK YAPMAZ MI!"

IMF, OECD, Dünya Bankası (AID) gibi emperyalist finans kuruluşlarının ünlü «uzman»ları Türkiye'den ayrılmıyor. Tekellerin temsilcisi Turgut Özal, Dünya Bankası'nın bu ünlü «uzman»larından birini daha Ankara'ya çağırdı. Bu kez davet edilen kişi, «uzman»lığını Brezilya'da, G. Kore'de ispatlamış, ekonomik alanı, kanlı terör rejimlerine uygun bir biçimde planlamış ünlülerden (!) biri. Reçetesinde, «ağır sanayiden vazgeçin, sanayi yatırımlarını kısıtlayın, tarıma yönelin!» buyurmuş. Yani, tekellerin ekonomide egemenliğini pekiştirin, ekonominin yönetimini tamamen IMF'lere, OECD'lere, AID'lere bırakın, devlet işletmelerinin yağmasını tamamlayın, ekonomiyi kanlı bir terör rejiminin destek ve dayanağı haline getirin, diyor. Efendi buyurur da, uşak buyrukları yerine getirmez mi? Haziran ayı içinde yeni bir devalüasyon yapılacağı kesinleşti bile. Banka faizleri serbest bırakıldı. Yabancı sermayeyle ilgili kararlarda değişiklik yapıldı. Kâr transferlerinin kapsamı genişletildi.

Sözüm ona, ekonominin «canlandırılması» için yapılan tüm operasyonlar, ekonomik bunalımın daha da derinleşmesinden başka sonuç vermiyor. Ulusal gelir artışının durması, kitlesel işsizlik, gelir dağılımının her geçen gün emekçi sınıfların zararına bozulması, yatırımların azalması, dolayısiyle gelecek yılların büyüme hızının da düşmesinin şimdiden kesinleşmesi olguları, bunalımın gerçek belirtileridir. Buna enflasyon

Devamı 7. sayfada

İLERİCİ GENÇLİĞİN BEŞ SAVAŞERİ DAHA TOPRAĞA DÜŞTÜ

Levent Taşçıoğlu — Muammer Erçelik — Halil Kıyak — Mehmet Aylâkdurmaz

- Gerici faşist güçlerin ilerici gençlik hareketi üzerindeki sinsi oyunları İGD yöneticilerinin gerekçesiz gözaltına alınmaları ve insanlık dışı işkencelerden geçirilmesiyle daha kanlı boyutlara ulaştı. Bu yolun da kendileri açısından bir çıkmaz olduğunu gören gerici faşist güçler, âdeta kudurmuşcasına son bir hafta içinde, ilerici gençliğin beş militanını, ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşçısı beş yiğit savaşerini daha canavarca katletti.

16 Mayıs günü, Fatih Ticaret Lisesi öğrencisi İLD ve İGD üyesi Mehmet Aylakdurmaz, arkadaşlarını yolcu etmek üzere Vatan Caddesindeki Oğuzhan otobüs durağına geldikleri sırada, bir gurup faşistin bıçaklı saldırısına uğradı ve katledildi. 20 Mayıs günü yine faşist caniler Çapa Tıp Fakültesi üçüncü sınıf öğrencisi Levent Taşçıoğlu'nu okul çıkışında kurdukları bir pusu sonucu kaçırıp, bir gün sürekli işkence yaptıktan sonra 21 Mayıs

Devamı 2. sayfada

TKP MK PLENUMU YAPILDI

Пленум ЦК Компартии Турции

Как сообщает западногерманская газета «Унзере цайт», недавно состоялся пленум ЦК Коммунистической партии Турции. Пленум рассмотрел политическую обстановку в стране и регионе, определил актуальные задачи, стоящие перед партией.

Пленум дал высокую оценку встрече коммунистических и рабочих партий Европы в Париже, тому большому вкладу, который она внесла в борьбу за разоружение и мир.

Особое внимание пленум уделил проблеме союзов, созданию национально - демократического фронта. Он определил политическую линию партии в отношении единства действий различных партий рабочего класса, единства движения миролюбивых сил, женского и молодежного

ПРАВДА

Öğrenildiğine göre, geçtiğimiz günlerde Türkiye Komünist Partisi (TKP)'nin Merkez Komitesi Plenum Toplantısı yapılmıştır. Başta Pravda olmak üzere uluslararası ilerici basında yer alan Plenum toplantısında bir dizi kararlar alındığı bildirilmektedir. TKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. Bilen'in sunduğu ve oybirliğiyle onaylanan Politik Büro Raporunda Türkiye'deki ve uluslararası plandaki gelişmeler ele alınmakta. Lenin'in 110. doğum yıldönümüne, faşizmin yenilişinin 35. yılı

Devamı 7. sayfada

"Dev-Yol" şeflerinin provokasyonları gelişen eylem birliğini engelleyemeyecek!

İGD bugüne kadar 100'ü aşkın militan üyesini kavgada şehit verdi. Gerici, faşist güçler, MHP'si, MİT'i, CİA'sı, Maocular halkımızın bu en yiğit evlâtlarının kanına girdiler. Sivri ucu ilerici gençliğe dayatılan azgın saldırı kampanyası bununla da kalmadı, İGD yöneticileri sadist ruhlu işkencecilerin, insan kasaplarının elinde günlerce işkence altında tutuldular. İlerici gençliği başsız bırakıp dağıtma planları sökmedi, oyun boşa çıkartıldı. Burjuvazi İGD'nin çelik yapısı, sarsılmaz iradesi karşısında şaşkına döndü, çıldırdı, kudurdu! Faşist katilleri eliyle bir hafta içinde, 5 ilerici genci katletti.

İlerici gençliğe karşı burjuvazinin, gerici faşist güçlerin saldırı ve cinayetlerinin yoğunlaştığı bir dönemde yeni bir olgu dikkati çekiyor. Bu olgu, haddini bilmeyerek, adlarına aldanıp kendilerini «dev» zanneden Dev-Yol şeflerinin ilerici gençliğe yönelen saldırıları ve yarattıkları provokasyondur. İstanbul Sefaköy'de ilerici gençliğe karşı saldırı kampanyasına girişen Dev-Yol şefleri Ekrem Öztürk adlı Birlik-Dayanışmacı öğretmenin öldürülmesine yolaçarak çeşitli ortak eylemlerle yaşama geçirilmiş, somutlanmış, gelişmeye açık olan eylem birliğini bilinçli olarak baltalayan tavırlarıyla yarattıkları provokasyon ortamının bir sonucu olarak, aynı zamanda Dev-Yol yanlısı bir gencin de ölümüne neden oldular. Kendilerini «dev» zannetmenin şaşkınlığıyla geçmişte içine düştükleri batağı unutanlar, bugün de, aynı batağın içine körükörüne yuvarlanıyorlar.

Böyle bir saldırı politikasıyla Dev-Yol şefleri ne yapmak istiyor? Bunu tüm yönleriyle irdelemek gerekir:

Tüm örgütsel tarihi boyunca, İGD'nin, ilerici gençliğin işçi sınıfının yolundan yürümesi, Leninci düşüncelerle donanması kanlı saldırılarla engellenmek istedi. İlerici gençliğe karşı ardı ardına saldırı cepheleri açıldı. Bu saldırı cephelerinde, gericisi, faşisti, MHP'si, MİT'i, CİA'sı, Maocusu vardır. Bu kanlı kırım cepheleri sadece ilerici gençliğe değil, tüm kararlılığı ve içtenliğiyle eylem birliği yolunda adımlar attığı, eylem birliği yaptığı, sınırları Dev-Yol'un tabanına kadar uzanan geniş anti-faşist, anti-emperyalist gençlik kesimlerine karşıdır. Dev-Yol şefleri bu saldırılarla ilerici gençliğe karşı bugüne kadar oluşturulan saldırı cephelerine yeni birini daha mı eklemek istiyorlar? Eğer amaçları buysa, böylesi bir politika, kendilerine istedikleri kadar «devrimci» maskesini yapıştırsınlar gerici faşist güçlerin yanında yer almak, MİT'in, CİA'nın güdümüne girmekten başka bir anlam taşımaz.

Yok eğer Dev-Yol şefleri bu saldırılarla devrimci bir eylem içinde olduklarını söylüyorlarsa; o zaman adama sormazlar mı: Devrimci savaşım baş düşmana, emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye, MHP'ye, MİT'e, CİA'ya karşı değil midir? Yoksa ilerici gençliği mi başdüşman ilan ettiniz! Güncel görev, tüm anti-faşist, anti-emperyalist gençlik yığınlarının eylem birliğini geliştirip güçlendirmeyi, cephe birliği için adımlar atmayı, bu doğrultuda en küçük bir olanağı dahi değerlendirmeyi gerektirmiyor mu? İGD'nin tüm anti-faşist, anti-emperyalist gençlik kesimlerinin eylem ve cephe birliğini sağlamak için sürdürdüğü yiğit, özverili, en küçük bir ard niyetten uzak savaşımını kör gözler bile görürken, Dev-Yol şefleri görmüyorlar mı? Çarpıp, kafalarını kırdıkları bu çelik duvarı ne de çabuk unuttular! Gerçekleri görmek istemeyen göz, kör gözden, işitmek istemeyen kulak, sağır kulaktan daha sağırdır! Dev-Yol anlayışı, Dev-Yol şeflerinin tutumu budur. Bu tutum nereden bakılırsa bakılsın karşı devrimcidir, bataklığa gider!

İlerici gençliğe karşı açılan saldırı kampanyasının nedenleri arasında, şeflerin bazılarının, Halkın Kurtuluşu adlı maocu bozması grupla yaptıkları ve geliştirmek istedikleri eylem birliği politikası da vardır. İlerici gençlik, ta başından beri, maoculuğun ve ona yönelmenin, karşı devrimci özünü belirterek, mahkum etti ve ediyor.

Dev-Yol şeflerinin izledikleri saldırı politikasına karşı, ilerici gençliğin, Dev-Yol tabanının, tüm anti-faşist gençliğin önündeki görev açıktır: Sefaköy'de geliştirilmek istenen provokasyona gelmemek; provokasyona yol açacak, güncel ve yakıcı bir görev olarak kendini dayatan eylem birliğini baltalayacak en küçük bir olaya izin vermemek, karşılıklı olarak hatalardan kaçınmak! Dev-Yol şefleri faşizmin vurucu gücünün tırmanışa geçtiği bir dönemde ilerici gençliğe, ilerici güçlere pusu kurmanın, kurşun sıkmanın, provokasyon ortamı yaratarak eylem birliğini baltalamanın ağır sorumluluğunu taşımaktadırlar. Savaşım hedefini kasıtlı olarak saptıran şefler, içine düştükleri bunalımla, en «sol» konumlardan, en sağ konumlara sürükleniyorlar. Bu bunalım küçük burjuva solculuğunun içine düştüğü bunalımdır. Ulusal ve uluslararası çapta büyük bir ivmeyle gelişen anti-faşist, anti-emperyalist savaşım karşısında tıkanan, çözümsüz kalan Dev-Yol şefleri, küçük burjuva zavallılığıyla «sol» görünümlü terörcü eylemleriyle kendilerini kurtarabileceklerini zannediyorlar. İlerici, sosyalist, genç-öncü, devrimci-demokrat gençliğin gelişip güçlenen, Dev-Yol'un gerçekten iyi niyetli tabanına kadar uzanan eylem birliği sürecinde, tabanlarını tutamamanın yarattığı korku ile, ilerici gençliğe yönelen kanlı saldırılarla sağ konumlara savruluyorlar.

Bu saldırı kampanyası yeni değildir. Dev-Yol şefleri çok iyi hatırlarlar: Yakın geçmişte, zararları tüm anti-faşist, anti-emperyalist gençliğe dokunan benzer saldırılarda kafası kırılan, ancak kafası kırıldıktan sonra aklı başına gelen yine kendileri oldu. Kafa attıkları yeri pamuk balyası sanmasınlar! İlerici yurtsever gençlik çelikten bir duvar, sarsılmaz bir iradedir. Adlarına bakıp sarhoş olmasınlar! Gerçek devler, burjuvazinin zindanlarında, insan kasaplarının, işkencecilerin elinde başını eğmeyen, devrimci onurunu tertemiz tutanlardır. Savaş alanlarında, kavgada düşmekten korkmayıp faşist kurşunlara göğsünü siper edenlerdir. Gerçek devler onlardır; yatıp kalkıp rüyalarında kendini dev gören cüceler değil!

İlerici gençliğin sözü Dev-Yol'un iyi niyetli tabanına, ilerici gençlikle omuz omuza savaşan üyelerine değildir! İlerici gençlik daima Dev-Yol şeflerinin, küçük burjuva «sol» terörcü politikasıyla Dev-Yol'un tabanı arasında bir ayrım yapmıştır. Hatalarını hiçbir zaman hasıraltı etmemiş, aksine bu hataları dobra dobra açıklamış, eleştirmiş, tekrarlamamıştır. Dev-Yol tabanıyla eylem birliğini güçlendirmek için elinden gelen her çabayı göstermiştir, gösterecektir. Gerçekler ortadadır: Her okul ve her savaş alanı, ilerici gençlikle Dev-Yol'un iyi niyetli üyelerinin, gerici Demirel iktidarının anti-demokratik uygulamalarına, baskı yasalarına faşist zorbalara MİT'e, CİA'ya karşı sürdürdüğü yiğit savaş örnekleriyle doludur. İlerici gençlik sadece Dev-Yol tabanına değil, tüm anti-faşist, anti-emperyalist gençliğe aynı tavrı gösteriyor. Bu gençlik kesimleriyle eylem ve cephe birliğini sağlamak için ardıcıl savaşıyor. Çünkü biliyor ki: güncel, ivedi görev budur. Faşist tehlikeyi önlemenin, MİT ve CİA güdümlü sağ ve «sol» saldırıları boşa çıkartmanın, hatalardan kaçınmanın yolu buradan geçiyor. Bu bilinçle ilerici gençlik, Dev-Yol'un iyi niyetli tabanına sesleniyor: **Dev-Yol şeflerinin, bizlerin ortak savaşımını engellemeyi amaçlayan, baltalayan oyunlarına gelmeyin! İtilmek istendiğiniz batağa saplanmayın! Yeriniz anti-faşist, anti-emperyalist gençliğin eylem birliği alanıdır; bunun önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır!**

İlerici gençlik küçük burjuva solculuğunun, O'nu çekmek istediği batağa gitmeyecektir; ama ilerici gençlik çelik yapılı biricik örgütüne uzanan elleri teker teker kırmıştır, kıracaktır da!

BALIKESİR'DE "DEVRİMCİ" GEÇİNENLER FAŞİSTLERİN SAFINA GEÇTİ!

Balıkesir ötedenberi gericilerin yoğun olduğu bir bölge olduğu için, ortaöğrenim gençliği de uzun süre gericilerin ve Maocu bozmaların etkisi altında kaldı. Kentimizde bulunan altı lise ve dengi okul ve dört tane ortaokulun birisi dışındakilerde Maocular ve «Dev-Yol»cular etkin durumdaydılar. Gerici Demirel iktidarının işbaşına gelmesiyle birlikte, okul idareleri değiştirildi. Bunun sonucu olarak okullarda faşistler örgütlenmeye hız verdiler. Ve bu okullarda daha önce «devrimci» geçinenler karşımıza faşist olarak çıktılar. Bunun en somut örneğini Balıkesir Lisesi'nden gösterebiliriz. Geçmiş yıllarda ve okulun ilk yarı yılında bu okulda faşist örgütlenme yoktu. Okul, Maocularla «Dev-Yol»cuların etkisi altındaydı. Bizim tüm çalışmalarımız ise sürekli saldırılarla engellenmeye çalışılıyordu. Bu okulda daha önce bize «sosyal faşist» diye saldıranlar, şimdi faşist örgütlenmeyi yapmakta. Balıkesir Lisesi'nde «Halkın Kurtuluşu»ndan 10 kişi, «Dev-Yol»cu 10 kişi ve «Kurtuluş»çu 15 kişi faşistlerin safına geçti.

«Yolumuz işçi sınıfının yoludur» diyerek yola çıkan ve ortaöğrenim gençliğinin somut sorunları hedefinde çalışan biz Balıkesir'li ilerici liseliler böylesi bir çevrede gün geçtikçe güçleniyoruz, güçleneceğiz de! Nasıl ki, daha önce bize «sosyal faşist» diye her gün yapılan saldırılar karşısında geri adım atmadıysak, şimdi de atmayacağız.

Balıkesir'den İlerici Liseliler.

Levent'in cenaze töreninden

İLERİCİ GENÇLİĞİN BEŞ SAVAŞERİ DAHA TOPRAĞA DÜŞTÜ

Baştarafı 1. Sayfada

günü öldürdüler. Ardından, Zeytinburnu'nda otomatik silâhlı altı faşist, ilerici gençlerin gitmekte olduğu bir kahvehaneye düzenledikleri bir baskında İGD üyesi Muammer Erçelik'i katlettiler. Saldırı sırasında yaralanan iki faşist, daha sonra ölmüştür. Muammer Erçelik, yiğit militan bir anti-faşist savaşçıydı. Faşist canilerin kendisini hedef seçmeleri boşuna değildi. Çünkü o, Zeytinburnu'nda faşist saldırılara karşı yiğitçe direnmiş, savaşmış, kararlılığı ve örgütçülüğü ile faşistlerin korkulu rüyası olmuştur. Bu yiğitlik ve direşkenliği son nefesinde de göstermiş ve o anda bile nefretini, kinini faşistlere karşı kullanmasını bilmiştir.

28 Mayıs günü faşist katiller bu kez, Beşiktaş Halk-Koop'a silâhlı bir baskın düzenleyerek, İFSAK Yönetim Kurulu ve İGD üyesi Halil Kıyak'ı öldürdüler. Faşistler aynı saldırıda, İGD üyesi Ali Satış ve Nesrin Aslan'ı da yaraladılar.

Adapazarı'nda ise ilerici bir genç faşistler tarafından kurşunlanarak öldürüldü.

İlerici gençler şunu çok iyi biliyorlar ki; ilerici, yurtsever kanına susamış insan kasaplarının, gerici faşist güçlerin bu iştahları kursaklarında kalacaktır. Leventlerin, Muammerlerin, Mehmetlerin, Halillerin hesabı mutlaka sorulacak!..

PROTESTOLAR VE CENAZE EYLEMLERİ

İlerici gençler, tüm engelleme girişimlerine karşın, şehitlerinin adlarına yaraşır biçimde, çeşitli etkinliklerle bu haince saldırı ve kanlı kırım olaylarını protesto ettiler.

İlerici gençler 23 Mayıs günü, Levent'in okulu Çapa Tıp Fakültesi'nde önce bahçede korsan bir yürüyüş düzenlediler ve Levent'in savaşımını, kişiliğini anlatan bir konuşmadan sonra, anısına saygı duruşunda bulundular. Aynı gün ilerici gençler, ilerici öğretim üyeleriyle dayanışma içinde okul yönetim kurulunun toplanmasını ve okulun 2 Haziran gününe dek kapalı tutulması yönünde bir kararın çıkartılmasını sağladılar. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde de ilerici gençler 22 Mayıs günü faşistler tarafından evi basılarak öldürülen Türk Tabibler Birliği MK üyesi, Diş Hekimi Sevinç Özgüner ve Levent için düzenlenen törene yığınsal olarak katıldılar. Törende konuşan Türk Tabibler Birliği MK Başkanı Dr. Erdal Atabek, faşist cinayetleri lânetledi ve tüm bu saldırıların ilerici doktorların ve ilerici tıp öğrencilerinin savaşımını durduramayacağını vurguladı. Törende, «Leventler, Sevinçler ölmez!» belgileri haykırıldı.

İlerici gençler yine aynı gün Aksaray Migros'un önünde Levent Taşçıoğlu'nun öldürülmesini, faşist saldırıları ve baskıları protesto eden bir gösteri düzenlediler.

24 Mayıs günü ise ilerici gençler, Türk Tabibler Birliği ile aldıkları ortak kararla, Levent'in ve Sevinç Özgüner'in cenazelerini birlikte kaldırdılar. Cenaze töreni tam bir anti-faşist gösteriye dönüştü. Binlerce ilerici gencin, doktorların, ilerici kadınların oluşturduğu kortej, Levent camisinden Zincirlikuyu Mezarlığına kadar yürüdü. Mezarlıkta yapılan törende Dr. Erdal Atabek'ten sonra Levent'in nişanlısı ve kardeşi de birer konuşma yaptı.

İlerici gençler, 23 Mayıs günü öldürülen Muammer Erçelik'in cenaze törenini anti-faşist bir gösteriye dönüştürdüler.

Halil Kıyak'ın öldürülmesini protesto eden ilerici gençler, 29 Mayıs günü Beşiktaş Pazariçi'nde «Halk-Koop'a Uzanan Eller Kırılacak», «Halil'in Hesabı Sorulacak» belgilerinin yazılı olduğu pankartlar astılar. İlerici gençler aynı gün Beşiktaş üst geçitine de aynı belgilerin yazılı olduğu bez pankartlar astılar. 29 Mayıs günü İTÜ'nün tüm fakültelerinde, Halil Kıyak ve aynı gün Beşiktaş PTT'si önünde, balistik raporların da doğruladığı ve Halil'in öldürülmesinde kullanılan silâhla öldürülen anti-faşist bir genç için bir günlük boykot yapıldı. İlerici gençler, 30 Mayıs günü de, BÜ, DGSA, TGSYO, NDF ve NEF'nde sınıf, kantin ve yemekhane konuşmaları yaparak Halil Kıyak için saygı duruşunda bulundular, çok sayıda duvar gazeteleri astılar, bildiri dağıttılar ve pullama yaptılar.

31 Mayıs günü yapılacak olan Halil'in cenaze törenini polis ailesinden bile gizlemek istedi. Ancak ilerici gençler buna izin vermeyerek Halil'in cenazesine yığınsal bir şekilde katıldılar. Cenazede Halil'in savaşımını ve kişiliğini anlatan bir konuşma yapan ilerici gençler, «Halil'in Hesabı Sorulacak», «Beşiktaş Faşistlere Mezar Olacak» belgilerini haykırarak dağıldılar.

EKREM ÖZTÜRK

TÖB-DER üyesi, Birlik Dayanışmacı öğretmeni İstanbul Sefaköy'de Dev-Yol'cular öldürdü. İlerici öğretmen Ekrem Öztürk'ün cenazesi, ilerici gençlerin, öğretmenlerin ve çeşitli demokratik örgütlerden temsilcilerin katıldığı yığınsal bir gösteriyle kaldırıldı. Olay üzerine bir açıklama yapan TÖB-DER Çatalca, Kartal, Beykoz, Şile, Yalova şube başkanları, «Politik görüşü ne olursa olsun, bütün anti-faşist öğretmenleri, saflarımıza burjuvazinin sokmaya çalıştığı bu kamayı tutan elleri, bu anlayışı mahkum etmeye, teşhir etmeye, tecrit etmeye çağırıyoruz» dediler.

LEVENT TAŞÇIOĞLU

Levent Taşçıoğlu 1958'de İstanbul'da doğdu. Daha ortaöğrenim yıllarında ilerici düşüncelerle donandı. 1976'da İÜ Çapa Tıp Fakültesi'ne girdi. Fakülte yaşamında ilerici gençlerle tanışan Levent'i, işçi sınıfının yolunda yürüyen ilerici gençlik hareketi derinden etkiledi. İGD saflarında yerini alarak, aktif görevler üslendi. Yılmadan savaştı. Levent en son olarak okulunda, ilerici gençlerin eğitim çalışmalarının güçlendirilmesi ve yönlendirilmesinde aktif rol almıştır.

İŞKENCELERE SON!

BU AYAK SESLERİ, BU KATLİAMDA
HÜRRİYETİMİ, EKMEĞİMİ VE SENİ KAYBETTİĞİM OLDU
FAKAT AÇLIĞIN, KARANLIĞIN VE ÇIĞLIKLARIN İÇİNDEN
GÜNEŞLİ ELLERİYLE KAPIMIZI ÇALACAK OLAN
GELECEK GÜNLERE GÜVENİMİ KAYBETMEDİM
HİÇBİR ZAMAN...

Nazım HİKMET

Bugün ülkemizde ulusal bağımsızlığımız için, ekmek ve özgürlük için, barışçı ve güneşli bir dünya için savaşan ilericiler, devrimciler, yurtseverler, gözaltına alınıyor, zindanlara dolduruluyor, işkencelerden geçiriliyorlar. Amerikan emperyalizminin uşağı Demirel'ler, Nazi çömezi Türkeş'ler ve bunlarla işbirliği yapan gerici militarist çevreler, yurdumuzu hapishanelere, işkencehanelere çevirdiler. Baskı ve zorbalık rejimini kanla, ateşle dayatıyorlar.

Onlar işkence ve zulümle korkularını gizleyemediklerini gösteriyorlar. Ülkemizi İMF'lere, emperyalist efendilerine satanların korkusu büyük olur. Çünkü hayatın her alanında, işkence odalarından fabrikalara, tarlalara, okullara kadar onların karşısına yiğitçe dikilen yurtseverler, ilericiler, devrimciler var...

Günlerce ağır işkencelere boyun eğmeyen, direnen onurlu insanlar, devrimci morali çiğnetmemenin gururunu taşıyor. İGD yöneticileri onüç gün süren ağır işkencelere işte bu kararlılık içinde boyun eğmediler, teslim olmadılar. Devrimci moralin yenilmez gücünü gösterdiler. İşkencecilerin canavarlıkları, zalimliği bir kez daha işçi sınıfının davasına sımsıkı bağlı insanların kararlılığı, üstün devrimci morali ve yiğitliği karşısında başarısız kaldı. Bir kez daha işkencelere karşı sesini yükselten, ulusal ve uluslararası alanda dayanışma bayrağını yükseklerde tutan işçi sınıfının, emekçi insanlığın somut eylemleri üstün geldi.

Halkımız, ilerici insanlık, burjuvazinin zindanlarındaki, işkence gören yurtseverleri, devrimcileri yalnız bırakmıyor, bırakmayacaktır.

Selâm olsun işkencelerde, zalimlere, cellâtlara karşı devrimci morali, insanlık onurunu ezdirmeyen İGD yöneticilerine, ilericilere, yurtseverlere, devrimcilere!..

Bugün burjuvazinin zindanlarında 60 bini aşkın ilerici, yurtsever özgürlüklerinden yoksun tutulmaktadır. Cezaevlerinin durumları son derece kötü ve sağlıksızdır. Tutuklular yoğun baskı ve terör altındadır. Baskılara karşı çıkanlara kurşun yağdırılmakta, dayak atılmaktadır. Yaralı ve hastalara hiçbir tıbbi müdahale yapılmıyor. Üstelik, tüm bunlara karşı direnen tutuklulara: «Biz sivil cezaevi değil, askeri cezaeviyiz. Herkes burada rahatlık istiyor. Biz yasal hükümleri uyguluyoruz.» denilerek insanlık dışı koşullar örtbas edilmeye çalışılıyor.

Kendisini, insan haklarına saygılı bilen her namuslu insan, asker-sivil cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamalara karşı çıkmalıdır.

İlerici yurtsever gençlik, burjuvazinin zindanlarında tutulan yurtseverlerle dayanışmayı daha da yükseltmelidir.

Tutuklularla aktif dayanışma kampanyasını güçlendirelim, bunu eylem birliğinin önemli bir çıkış noktası yapalım.

Tutuklularla maddi-manevi her türlü dayanışmaya yürekten katılalım. Çevremizde yaygınlaştıralım.

Tutuklamalara, işkenceye son, tüm anti-faşist tutuklulara özgürlük!

YENİLMEZ GÜCÜMÜZ ZALİMLERİ KORKUTUYOR!

Yoğun ve etkili ulusal ve uluslararası dayanışmanın sonucu olarak İGD yöneticileri serbest bırakılmak zorunda kalındı. Bu sonuçta İGD yöneticilerinin en ağır işkenceler altında bile devrimci morallerinin hep yüksekte tutmaları, sarsılmaz iradeleri de kesin bir rol oynadı. Onlar anti-faşist gençliğe eşsiz bir savaşkanlık, direngenlik ve kararlılık örneği oldular.

Aşağıda İGD yöneticileriyle toplu olarak yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Soru : Söyleşimize ilk önce gözaltı süresinde genel olarak uygulanan baskı ve işkence yöntemleriyle başlayalım.

Yanıt : Polis, gözaltı süresince gerçekte ilerici, devrimci düşünceye sahip tüm insanların şu yada bu ölçüde bilebilecekleri yöntemleri uyguluyor. Bu yöntemler, fizyolojik ve psikolojik baskılar olmak üzere iki grupta toplanabilir. Basında da geniş boyutlarıyla yansıdığı gibi, gözaltında tutulan ilericilere her ki yöntem de yoğun bir biçimde uygulanıyor. İşkenceler birinci olarak; yığınları pasifize etmek, yıldırmak; **ikincisi,** ilerici, devrimci, demokrat kuruluşları ortadan kaldırmak ve dağıtmak amacını taşıyor. Dolayısıyla en kaba ve ağır fizyolojik baskıların yanısıra, insanlığın en ilkel ahlâk kurallarını bile alaya alırcasına küfür, iftira vb. psikolojik baskılar uygulanmaktadır. Kuşkusuz işkencede dikkati çeken ana sorun bu değildir. Ana sorun, halkın, işçi sınıfının ve gençliğin örgütlerini dağıtmak, örgütlü savaşımı boğmaktır.

Soru : İlerici, devrimci hareketin örgütlü savaşmına yönelik saldırılar hangi biçimlerde oluyor?

Yanıt : Bu saldırılar, en başta yığınsal gözaltına almalarda kendisini gösteriyor. Gözaltına alınanlar en ağır işkencelerden geçiriliyor. İşkence süresince kişilere yasal olmayan çalışmalar yaptıkları kabul ettirilmek isteniyor. İşkenceciler aynı zamanda birer «suç» üretme makinesi. Gözaltındaki ilericilere olabildiğince fazla «suç» yüklemeye çabalıyorlar. Suç yükleme için sudan gerekçeler ve malzemeler bulmakta hiç sıkıntı çekmiyorlar. Faşist cinayet ve kırımlar, bireysel terör eylemleri doğrudan gözaltındaki kişiyi suçlamak için malzeme olarak kullanılıyor. Gözaltına alınan bir örgüt yöneticisi, polise göre 10-15 cinayeti gerçekleştirmiş bir örgütün yöneticisidir ve bu yönetici hem bu eylemlerin kararlaştırılmasında yer almış, hem de bu eylemlerin gerçekleştirilmesine kişi olarak katılmıştır. Eğer olmazsa suçu kabul ettirmek konusunda yoğun bir pazarlık başlar, eylem sayısı indirilir, yine olmazsa başka suçlar kabul ettirilmek istenir ve pazarlık bu biçimiyle sürüp gider.

Soru : İGD yöneticileri olarak size ve örgütünüze suç yükleme çabaları nasıl oldu?

Yanıt : Diğer yönetici arkadaşlarla birlikte oluşumuz polisin İGD'ye karşı kullandığı saldırı yöntemlerini hem daha somut olarak, hem de tüm boyutlarıyla görmemizi sağladı. Tüm arkadaşların ortak gözlemi olarak şunu belirtmeliyim ki, polis, İGD'ye özel yöntemlerle saldırdı. Tüm yöneticiler işkence altında bulunduğu sürece bu değişik biçimlerde uygulandı. Polis, İGD'yi açıkça en tehlikeli örgüt olarak ilan ediyor. Sürekli şunları tekrarlıyordu: **«Siz herşeyi gizli yapıyorsunuz», «siz yapmıyorsunuz ama, kışkırtıcılık yapıyorsunuz», «siz daha sonra ayaklanma yapacaktınız, şimdi onun hazırlığını yapıyorsunuz», «herbirinizde birer ondörtlü tabanca var», «silah deponuz var, onun yerini söyleyin», «İGD 15-20 silahlı eylem yapmıştır»** vb. hayal ürünü suçları üzerimize yıkmaya çalışıyordu. Polisin büyük tehlike olarak gördüğü diğer bir olgu da, gençliğin gelişen eylem birliğidir. Bununla ilgili olarak ikili bir taktik izliyor, Bir yandan yasal bir platformda oluşan ya da oluşabilecek eylem birliklerini yasal olmayan bir olgu olarak göstermek, diğer yandan İGD ile eylem birliğine girebilecek diğer örgüt ve akımlarla arasını açmak. Örneğin şöyle sorular yöneltiliyor: **«Yaptığınız eylem birliği çalışmalarında kaç yeri bombaladınız, kaç kişiyi öldüreceğinizi kararlaştırdınız?»** Bu sorunun yanısıra, **«eylem birliğine girdiğiniz örgütün yöneticisi nerede?», «o örgütün eylemlerini sayın.»** Bunu, daha önce basına şu yada bu biçimde yansımış eylemleri anımsatarak, **«bunu da mı o örgütün yaptığını bilmiyorsunuz?»** gibi sorular izliyordu.

Sonuçta polisin İGD'ye yöneltiği saldırının boyutları şöyle sıralanabilir: 1) İGD'yi yasal olmayan bir çalışmanın içerisinde göstermek. 2) İGD'yi bireysel terör eylemlerinin bir bölümünün örgütleyicisi olarak göstermek. 3) Diğer demokratik kuruluşlarla ilişkilerini yasal olmayan konumlarda göstermek ve işçi sınıfının politik öncüsüne konan yasağın kaldırılmasını isteme özgürlüğünü yasal olmayan bir eylem olarak göstermek.

Soru : Gözaltı süresi boyunca İGD'nin örgütsel birliğine yönelik saldırılar olmadı mı? Varsa kısaca değinir misiniz?

Yanıt : Elbetteki oldu. İlk önce polis işkence altına aldığı yöneticiler arasındaki güveni sarsmak, ortadan kaldırmak için bilinen yöntemleri kullandı. Bunlar arasında, **«Başkanınız, Genel Sekreteriniz kimbilir nerelerde gönül eğlendiriyorlar»** gibi adi ve basit yöntemler de vardı. Ayrıca, **«bize üyeleriniz herşeyi anlatıyor, biz herşeyi biliyoruz»** biçiminde, yönetici ile üye, üye ile yönetici arasındaki güveni sarsma amacına yönelik yöntemler kullanılıyor.

Ancak örgütsel birliğe yönelik saldırılarda polis, oportünist akımlardan fazlasıyla yararlanıyor. Oportünistlerin iddialarına pek fazla birşey katma gereksinimini bile duymuyor. Şunu hemen belirtmek gerekir ki, **«cennet adası sakinleri»** iftira ve yalan dolu paçavralarının polise yaptığı hizmetlerle gerçekten övünebilirler. Polis, sözümona fraksiyonları sözkonusu paçavraya ve onun elebaşısının yazılarına dayanarak sayıyordu. Onların haklarını da yemiyor, bize karşı onları çok iyi savunuyordu. **«Siz komünist bir örgütsünüz, demokratik değilsiniz, onları dernekten atıyorsunuz»** gibi sözlerin ardından, **«onlar Lenincidir ve bu grup çok güçlenecek, büyük bir şansı var»** (!) müjdesini veriyorlardı. **«Leninciler»** Konferansı(!)nın haberini de orada aldık. Şüphesiz bunun amacı açıktır: Yöneticileri o anda demoralize etmektir.

Soru : Birinci Şube'de 13 gün kaldınız ve bu sürenin 11 günü işkencelerle geçti. Diregenliğinizi sağlayan etmenleri kısaca anlatabilir misiniz?

Yanıt : İlk önce şunu belirtmek gerekir; genel olarak davamıza, hareketimize ve örgütümüze olan inanç baş etmendir. Bunu somut olarak yaşadım. Hepimiz yaşadık. Uğrunda savaşım verilen ereğin haklılığı ve somutluğu, gerek kardeş halkların, gerekse halkımızın en yiğit evlatlarının yaşam ve savaşımlarının verdiği güç ile, örgütümüzün canlı organizmasını savaşımlarıyla, canlarıyla, kanlarıyla pekiştiren nice yiğit arkadaşımız bizlere büyük güç verdi. Ayrıca, orada kaldığımız süre boyunca gördüklerimiz. Herşeyden önce 16 arkadaşın direngenliği. 14 yaşından 60 yaşına kadar halk kesimlerinden insanların gördükleri işkencenin bilediği sınıfsal kin, buna karşılık düşmanın zayıflığının her belirtisi. İşkencecilerin korkusu. İşkenceciler korkuyorlar. Her sorguda en az 2, 3 kez, **«devrim olunca bizi ne yapacaksınız, kurşuna dizeceksiniz değil mi?»** diye soruyorlar. Sonra da, **«Biz emir kuluyuz. Ne derlerse onu yapıyoruz»** diye «suçsuz»luklarını kanıtlamaya çalışıyorlardı.

Son olarak şunu belirtmek istiyorum; işkence boyunca ve sonunda çıkardığım, diğer arkadaşlarımın da katıldığı sonuç şudur: İlk olarak; İGD ve İGD'liler bu sınavlardan da başarıyla çıkacaklardır. İkincisi; bu nedenle işkenceye uğrayan tüm ilerici, devrimci insanlarla ilgili olarak onların direngenliğini artırmak için bizlere büyük görevler düşüyor. Somut bir gözlemimi aktarmak istiyorum. Birinci Şube'ye götürülüşümüzün ikinci günüydü. İşkenceden geçirilen iki kişi, aralarında şöyle konuşuyorlardı: «...... **nasılsın?», «...... iyiyim, sağol...... arkadaş ben artık 'devrimci'liği bırakıyorum.»** Aynı günün akşamı orada 9 günden beri bulunan İGD'li bir arkadaşa seslendim: «... **Fazla hırpalıyorlar mı?», «Hiç önemli değil abi, öldürmüyorlar.»** Onuncu gün hücredeki İGD'li olmayan gençler birbirlerine şöyle sesleniyorlardı: **«... yanındaki İGD'li ağabeye güven, ona herşeyini anlatabilirsin...»**

Birinci örnekteki insanlar bizim dışımızdaki örgütlerden. Bu neyi gösteriyor? Bizlerin görevinin kapsamının genişliğini. Çünkü sorun sadece bizlerin direnmesi değil. Tüm anti-emperyalist, anti-faşist politik tutukluların direngenliği sağlamak. Dışarda savaşımın odak noktası, tüm anti-emperyalist, anti-faşist gençliğin eylem birliğini sağlamaktır. İçerde ise, tüm ilerici, devrimci kişilerin direngenliğini artırmak, her hücredeki insanların burjuvaziye ve onun alçak işkencecilerine karşı çelikten bir yapıya sahip olabilmeleri için savaşım vermek. Bu bizim görevimizdir.

"İGD'Yİ GENÇLİĞİN BİLİNCİNDEN SİLEMEYECEKLER!"

FAC'nin Laubach kentinde 23-26 Mayıs tarihlerinde Alman Sosyalist İşçi Gençliği ve Hessen eyaleti Gençlik Festivali yapıldı. Festivale katılan Türkiye'li, Şili'li, Portekiz'li, Yunan, İtalyan, İspanyol, F. Almanya ve DAC gençlik örgütleri temsilcileri İGD'ye bir dayanışma mesajı gönderdiler. Tüm İGD üyeleri ve cezaevlerindeki ilerici gençlerle dayanışmanın yükseltildiği mesaj şöyle:

«Dostlar, Türkiye işçi sınıfının ve demokrasi güçlerinin yıllardır süren uzun savaşlar sonucu elde ettikleri demokratik kazanımlarının ayaklar altına alınmak istendiği, yükselen işçi sınıfı hareketine karşı kanlı kurşunlu saldırılar tertiplendiği, egemen güçlerin kurtuluşlarını askersel faşist bir diktatörlükte aradıkları bir dönemde keskinleşen sınıf savaşımının kavga boylarında yerinizi sıkıyönetim zindanlarında direnerek, teslim olmayarak alıyorsunuz.

Sizlerin bugün bu koşullar altında mücadeleyi sürdürmek zorunda kalmanızın tek nedeni, işçi sınıfının politik öncüsünün ateşli bir yandaşı ve işçi sınıfının mücadelesi doğrultusunda gençlik içindeki en doğru ve en sağlıklı mücadeleyi yürüten örgütün, İGD'nin yöneticileri ve sıra neferleri olmanızdır. Ancak şurada şunu vurgulamak isteriz ki; bu saldırıların sivri ucunun gençlik içinde İGD'ye yöneltilmesi yeni bir olgu değildir.

Devamı 7. Sayfada

İGD YÖNETİCİLERİYLE DAYANIŞMA MESAJLARI GELMEYE DEVAM EDİYOR

İGD yöneticilerinin serbest bırakılmak zorunda kalınması, hiç şüphesiz ilerici gençlik ve tüm demokrasi güçleri açısından önemli bir kazanım olmuştur. Bu kazanımda, uluslararası ve ulusal demokratik güçlerin gösterdiği etkin dayanışmanın payı büyüktür. Geçen sayımızda büyük bir bölümünü verdiğimiz dayanışma mesajları gelmeye devam etmektedir. Yerimizin darlığı nedeniyle dayanışma mesajları gönderen örgüt ve birimlerin adlarını veriyoruz:

Yunanistan Barış Komitesi, ESAK, YKP Pire saylavı Maria Damanaki, KNE MK, İlerici Barışsever Kadınlar Konfederasyonu, Uluslararası Af Örgütü'ne, Birleşmiş Milletlerle, Dünya Barış Konseyi'ne çektikleri telgraflarla, İGD yöneticileriyle olan dayanışmalarını belirtmişlerdir. Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Ecevit'e çektikleri telgraflarla da İGD yöneticilerinin günlerdir gerekçesiz gözaltında tutulmalarını ve işkenceden geçirilmelerini protesto etmişlerdir.

Filistin Demokratik Gençlik Örgütü, Başbakan Süleyman Demirel'e gönderdiği bir mektupla İGD yöneticilerinin tutuklanmasını ve işkence görmesini protesto etmiş, duyduğu endişeyi dile getirmiştir. FDGÖ Merkez Bürosu'nun mektubunda şöyle denmektedir:

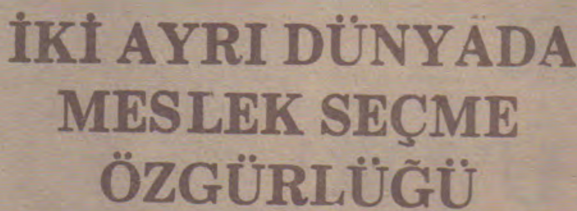
«Onların yanısıra Türkiye'deki tüm anti-faşist politik tutukluların serbest bırakılmasını ve tüm baskı biçimlerine son verilmesini, tüm demokratik örgütlere ve sen-

Devamı 7. Sayfada

ÜSS DEMOKRATİKLEŞTİRİLMELİDİR

ELEYİCİ, AYRICALIKLI EĞİ

430 BİN ÖĞRENC GELECEKSİZL

İKİ AYRI DÜNYADA MESLEK SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜ

Yaşamda en önemli olaylardan birisi de meslek seçimidir. Kişinin mesleğinin, etkinliklerinin, yetenekleriyle, eğilimleriyle uyuşması, kişisel mutluluğu ve toplumsal yararlılığı için en önemli önkoşullardan birisidir. Dünyada çok az şey insana işindeki mutluluğu ve çalışma yaşamında doğru yerde olmanın verdiği memnunluğu sağlayabilir. Krupskaya'nın deyişiyle, «bir insan yaptığı işi sever ve onu yapmaktan mutluluk duyarsa, tatmin olursa büyük bir inisiyatif gösterir ve kendisini sıkmadan sürekli olarak üretkenliğini arttırır.» **(Eğitim Üzerine). İnsan ve yarattığı ürünün etkileşimi ve uyumu yeteneklerinin gelişimini ve yetkinleşmesini ilerletir.**

Çalışma yaşamıyla karşı karşıya kalan genç insan, bu veya şu meslekle ilişkiye geçme olanağına sahip olmalıdır. Bu nedenle okul çocuğa gerekli bilgi ve yetenekleri vermeli, genel olarak eğitim sistemi, ona bu konuda yardımcı olabilmelidir. Bu ise ancak «parasız ve zorunlu, genel ve politeknik (endüstriyel üretimin tüm genel dallarında teorik ve pratik) eğitim»in zorunluluğuyla olanaklıdır. Meslek seçimi olanağı, bu konuda bilgilendirme ortaöğrenimden başlamalıdır; meslek seçimiyle karşı karşıya kalındığında, üniversiteye girişte değil! Geniş bir profesyonel oluşumla kişinin önceden çeşitli mesleki bilgileri edinmesi, yani daha baştan bir mesleğe bağlanmadan, çeşitli el çalışmalarıyla çalışma alışkanlığı ve üretici bir çalışma veren politeknik, «genel öğretime bağlı bir teknik eğitim»le üretimi tanıması sağlanabilir. Marks bu okulu ana hatlarıyla şöyle tanımlar: «Robert Owen'in ayrıntılarıyla gösterdiği gibi, gelecekteki eğitimin tohumu, fabrika sistemi içinde atılmış ve filizlenmeye başlamıştır; bu tür bir eğitimle, belli bir yaşın üzerindeki her çocuk, üretici işi öğrenim ve jimnastik ile birarada yürütecek ve bu sadece üretimdeki etkinliğin arttırılmasında bir yöntem olarak değil, tam anlamıyla gelişmiş bir insanın yetiştirilmesinde tek yöntem olarak uygulanacaktır.» **(Kapital, Birinci Cilt).**

Bugün sosyalist ülkelerde meslek seçimi sorununa büyük bir önem verilmektedir. SSCB'de öğerencilere çok çeşitli meslekler sunulur. Ünlü uzmanlar ve tanınmış işçiler, etkinlikleri üzerine bilgi verir, işletme ziyaretleri düzenlenir. Ortaokulda herkesin ilgi gösterdiği bilim ve sanat alanlarında, ayrıntılı inceleme yapma olanağı vardır. Meslek seçimi için, uzmanların denetiminde geniş bir örgütsel sistem oluşturulmuştur. Bu konuda sürekli yeni uygulamalar geliştirilir. Örneğin, Riga'da, birçok okul için birden işlev gören eğitim ve üretim kombinaları kurulmuştur. Bu kombinalar, bölgedeki üretim dallarını, meslekleri tanıtır. Amaç, gençlerin mesleksel eğitimi değil, onların bir mesleğe hazırlanmasıdır. Öğrenciler haftada belirli saatlerde buraya gelerek çeşitli meslekleri tanır, uzmanların gözetiminde bu dallarda çalışır. Kombina, genç insana yalnızca çalışma yaşamı yolunda bir meslek kazandırmaz, eğitim sürecine de etkin olarak karışır. Okul ve işletmeler arasında aracılığı üstlenir.

Kapitalist ülkelerde ise meslek seçme özgürlüğü sınırlandırılmıştır. Sınıf farklılaşması mesleğin serbestçe seçimini engeller. Eğitimin eleyici, ayrıcalıklı yapısı bu seçimin düzenin yapısına, sınıfsal kökenlere göre olmasını doğurur. Eğitim kurumları arasındaki engeller, fiziksel gelişim için gerekli koşulların yokluğu, kafa ve kol emeği arasındaki ayrım, bu konudaki burjuva değer yargıları, eğitimin çarpıklığı gibi etmenlerle meslek seçimi özgürlüğü yalnızca üst sınıflardan gelenlerin hakkı durumuna dönüşür. Bu ise en belirgin biçimde üniversite kapılarında somutlanır. Tüm lise dengi okul mezunlarının yığıldığı bu kapılar, her yıl ayrıcalıklı bir yarışmayla her on kişiden dokuzunun yüzüne kapanır. «Lise genel eğitim veren bir okul olup, esas fonksiyonu yüksek öğrenime gidecek öğrencilerle, liseden sonra hayata atılacak gençleri» genel kültür ve meslek öncesi becerilerle eğitmektir, denir resmi tanımlarda. Oysa asıl bu, dar genel veya teknik eğitim, özgür meslek seçimini sınırlandırır ve rastlantıya bırakır. Yalnızca yüksek diploma için hazırlanan öğrencilerin umutları, üniversitededir. 7. Milli Eğitim Şurası bu konuda şu ilkeleri belirlemiştir: a) (Öğrenci) yeteneklerine uygun işi seçebilir, mesleki ve ekonomik başarıya değer verir. b) İşe ve iş ve meslek ahlâkına bağlı ve saygılı, verimli çalışmaktan zevk duyar. Gerçekten de bunun tersi söylenemez. Her yıl binlerce kişi umutları boşa çıkınca, «yeteneklerine uygun» ve «verimli» çalışabilecekleri bir «iş» bulur: İşsizlik.

Sosyalist toplum, «(halkın) her şeyi başarabilme yeteneği kazanabilmesi **için** çok-yönlü bir gelişimi ve çok-yönlü bir **eğitimi» (V. İ. Lenin) güvence altına alır. Tam ve gerçek meslek seçimi özgürlüğü de oradadır.**

Ülkemizde gençliğin en önemli sorunlarından birini, geleceksizlik oluşturuyor. İşsizler ordusuna katılmamak, yarınını güvenceye almak, yüksek gelir getiren bir meslek edinmek amacıyla her yıl yüzbinlerce genç, üniversite kapılarına yığılıyor. Ancak varolan yüksek öğrenim kurumları, tüm adaylara yüksek öğrenim olanağı sağlamaktan çok uzaktır. Bu nedenle, son yirmi yıldan bu yana, üniversiteye giriş sınavları yapılıyor. İlk uygulanış yıllarından bugüne dek çeşitli değişikliklere uğrayan sınavlar, Hacettepe Üniversitesi'nin önerileriyle yeniden gözden geçirilmiş ve son biçimini almıştır. Bugün artık ÜSS, yalnızca seçme değil, oluşturulan ÜSYM (Üniversiteler Arası Öğrenci Seçme ve Yerleştirme Merkezi) ile, merkezi yerleştirme görevini de üstlenmektedir. Ne var ki, bu yapısıyla ÜSS, genel anlamda bir seçme sınavı değil, daha ilkokul yıllarında seçilmiş ayrıcalıklı öğrencileri, burjuvazinin gereksinimleri doğrultusunda üniversitelere yerleştirme sınavıdır.

ÜSS'nin eleyiciliği, çürütülemez sayılar yoluyla kanıtlanmıştr. 1974 yılında, adayların yüzde 16,60'ı üniversiteye girerken, bu oran, 1975 yılı dışında sürekli düşmüş ve 1979'da, yüzde 9,65'e inmiştir. 1974 yılna göre 1979'daki düşme oranı, yüzde 41,87'dir. Yine aynı dönemde, sınava girenlerin sayısı 224 492 den, 421 170'e ulaşmıştır. Artış oranı yüzde 87,61dir. Özetle, 1974-79 döneminde sınava girenlerin oranı yüzde 87,61 artarken, yükseköğrenim kurumuna yerleşebilenlerin oranı yüzde 8,99 artmıştır. 1979 sonunda kazanamayanların sayısı, 1974 yılında kazanamayanların 2 katını aşmıştır.

Bu durumda kimlerin ne derece etkilendiğini ve ÜSS'de başarı çizgisinin grafiğini, yine sayılarla ortaya koymaya çalışalım. 1974'de adayların yüzde 16,60'ı başarılı olurken, 1979'da bu oran, yüzde 9,65'e düşmüştür. 1974 yılına göre 1979'daki başarı oranında, yüzde 41,87'lik bir düşme görülmektedir. Kırsal kesimden, geri kalmış bölgelerden, eğitim düzeyi küçük liselerden gelen gençlere, üniversite kapıları her yıl biraz daha kapanmaktadır. Örneğin, Marmara Bölgesi'nde adayların yüzde 18,85'i kazanırken, Doğu Anadolu Bölgesi'nde bu oran, yüzde 5,87'e düşmektedir. 1977'de adayların illere göre başarı oranında İstanbul başta (yüzde 23,51), Kars sonda yer almaktadır (yüzde 2,85). 1979 yılında ÜSS'ye on ve daha fazla sayıda öğrenci veren 1086 lise içinde toplam puanlarına göre en başarılı 100 lisenin 47'si İstanbulda, 15'i Ankara'da, 11i İzmir'dedir. Ve yine 1977'de, en başarısız 100 lisenin 15'i Kars'ta bulunmaktadır.

Farklı lise türleri ve izlenen farklı programlar arasında da büyük eşitsizlikler vardır. Meslek liselilere üniversiteler hemen tümüyle kapalı tutulurken, eğitim programları açısından büyük farklılıklar gösteren liseler, aynı sınavda yarıştırılmaktadır. 1979da ortalama başarı oranı yüzde 9,65'dir. Ancak bazı okullar bunun çok altında, bazıları üzerinde yer almaktadır. Örneğin, Fen Lisesi öğrencilerinin, ÜSS'de yerleştirilme ölçütüne göre başarı oranı, yüzde 66,67'dir. Bu oran, ticaret liselerinden gelen öğrencilerde yüzde 3,44'e kadar düşmektedir. ÜSS'de en yüksek puanları alan okullar, özel yabancı liseler, özel Türk liseleri, özel azınlık liseleridir. En düşük puanları alanlar ise, kız meslek liseleri, ticaret liseleri, tarım ve endüstri meslek liseleridir.

Diğer yandan, özel dershanelere giden öğrencilerin, ÜSS'de daha başarılı oldukları bilinmektedir. Ne var ki, 1974-75 ders yılında sınava girenlerin yalnızca yüzde 146'sı, üniversite hazırlık kurslarına gidebilmiştir. Nitelikli ve daha pahalı dershanelerde uzun süre kurs görenlerin oranı ise, yüzde 5 dolaylarındadır.

Görüldüğü gibi ÜSS, eğitimde eleyiciliği, ayrıcalığı, olanak eşitsizliğini en yoğun biçimde yansıtmakta, emekçi çocukları için, 700 liralık bir piyango olmaktan öteye gidememektedir.

Sorunun diğer bir yönü, ÜSS'nin güvenilir bir sınav olup olmadığıdır. Özellikle son yıllarda ortaya çıkan, soruların çalınması, toplu kopya çekildiği gerekçesiyle puanların düşürülmesi gibi olaylar, her yıl elde edilen, milyonlara varan gelire karşılık, öğrencilerin yararına somut girişimlerde bulunulmaması, bu yöndeki kuşkuları arttırmaktadır. ÜSYM'nin «aşırı gizlilik» koşullarında çalışması ekonomik girişimlerle ilgili gerçekler, kuşkula-

ÜSYM'de kayıt ücretleri

ÜSYM'NİN İŞÇİ İKEN MEMURLAŞTIRILAN ÇALIŞANLARI, DÜŞEN AYLIK ÜCRETLERİNİN HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ BİLİM DERNEĞİ TARAFINDAN AVANSLA KAPATILMASININ USULSÜZ

Yüksek öğrenime girebilme oranı olarak da düşüyor

2 May

Eğitimde ilkelere ulaşılamıyor

24 Ocak 79

OKUL

7 Mayıs 79

Sınavda toplam 243 soru 210 dakika içinde yanıtlanması gerekiyor

Soru başına ayrılan süre her

● Genel yetenek için soru başına ortalama 46 Fen Bilimleri için 70 saniyelik, Sosyal Bil-

ÜNİVERSİTEYE ...EMİYEN ...RENCİLERİN ...YISI YAKIN ...ELECEKTE ...İLYONA ...ULACAK

BU GENÇLERİN YARATACAĞI TOPLUMSAL SORUNLAR İÇİN ŞİMDİDEN ÇÖZÜM YOLLARINA GİDİLMEZSE, ZAMANLA DUYARLI OLAN TOPLUMSAL YAPIMIZA ÖNEMLİ SARSINTILAR GETİRECEKTİR.

"ELEĞİN DELİKLERİ DARALTILIYOR!"

Gelecek yıl Üniversite Seçme Sınavı'nın iki kademeli olacağı açıklandı. Böylece sınavlar daha pratik (!) duruma gelecekmiş ve üniversite girişlerindeki yığılma azalacakmış. Haklarını vermek gerek: böylece eleyiciliğin daha da pratikleşeceği kesindir. Birinci sınavda genel yeteneğe ağırlık verilecek. Böylece «yeteneksizler» ikinci sınava girme hakkına sahip olamayacaklar. Üniversitelerin ödenekleri artarken kontenjanlarının aynı kalmasına karşın, yüksek öğrenim kapısındaki kıyım kesinleşecek. Yeni düzenlemenin ne anlama geldiği apaçık. Genel yetenek liselerde işlenmez, meslek liselilerin, ezilen ulus gençliğinin üniversiteye girişte elenmesinde hatırı sayılır bir rol oynaya gelmiştir. Böylece ÜSS'nin ayrıcalıklı, eleyici yapısı daha da pekiştirilecek, ayrıcalıklı okullardan mezun olanlar bu ilk barajı rahatlıkla aşarken, diğerleri büyük ölçüde elenecektir. Bu uygulamayla paralı dershanelerin kazançlarının artacağı da doğal bir sonuçtur. Genel yetenek eğitimine önem veriyor olmaları bu yapı içerisindeki işlevlerini güçlendirecek. Kısacası, halk çocuklarına yeni bir engel daha çıkarılıyor, eleğin delikleri daraltılıyor.

İLERİCİ LİSELİLERİN EYLEMLERİ

İlerici liseliler, ÜSS'nin eleyiciliğini, eşitsizliğini protesto eden ve kendi demokratik istemlerini dile getirdikleri bir dizi eylemler düzenlediler.

. 2 Haziran günü Beşiktaş Kız Lisesi önüne ÜSS ile ilgili bir gösteri yapıldı, pankartlar asıldı.

. 1 Haziran'da Behçet Kemal Çağlar Lisesi'nde kalabalık bir ilerici liseli topluluğunun katıldığı bir gösteri yapıldı.

. Zincirlikuyu Yapı Meslek Lisesi'nde de benzer gösteriler 4 Haziran günü tekrarlandı.

. 5 Haziran'da ise, Hasköy Lisesi'nde ÜSS ile ilgili pankart asıldı.

TİMİN BU YILKİ FATURASI:

CİYİ YİNE İŞSİZLİK,

İK BEKLİYOR!

rın haklı olduğunu göstermektedir.

ÜSS, bazı çevreler için güvenilir bir kâr kapısı olmuştur. Bu işten arslan payını alanlar, bir ucunda Koç'ların, bir ucunda IBM gibi çok uluslu şirketlerin bulunduğu kuruluşlardır. ÜSYM, bilgi işlem hizmetlerini bu kuruluşlara ihale ile vermektedir. Ve yine sınavın basım, organizasyon gibi hizmetlerini, Hacettepe Üniversitesi içinde kurulu bazı vakıf-şirketler üstlenmekte, bu işten önemli kârlar sağlamaktadırlar. Yıllık geliri 200 milyon liraya doğru tırmanan ÜSYM, Hacettepe sistemine bağlı bu şirket ve kuruluşları devreye sokarak, üniversiteye sürekli ve güvenilir yeni bir kazanç kaynağı yaratmıştır. Bir tür holding durumuna gelen Hacettepe Üniversitesi'ni diğer büyükler izlemiştir. Döner sermaye, ya da vakıf adı altında ekonomik girişimler, artan bir hızla üniversitelere girmiştir. Bu girişimlerden elde edilen fonlar bilimsel araştırmalara ya da yeni öğrenci alımına yarayacak alanlara yöneltilmediğinden, bu kaynağın varlığına dikkat çekmek zorunludur. Diğer yandan, ÜSYM'nin elindeki «Test Uzmanları»nın, sık sık piyasadaki, «dersane»lere transfer olmaları da kamuoyundan gizlenmektedir.

ÜSS DEMOKRATİKLEŞTİRİLMELİDİR!

Üniversite sınavlarının demokratik ilkeler temelinde uygulanması, eleme değil, öğrencileri başarılı olabilecekleri yüksek öğrenim kurumlarına, yeteneklerine göre yerleştirme sınavı olması, bugünkü ÜSS sorununun boyutlarını aşmaktadır. Bu, İleri Demokratik Bir Düzende gerçekleşebilecek bir eğitimle, köklü demokratik dönüşümlerden, gençliğin işsizlik sorununun çözümüne dek çok yönlü önlemleri içermektedir. Ancak bugün de ilerici ortaöğrenim gençliği ve ilerici gençliğin bu yönde somut istemleri vardır:

- Paralı dershane kurs v.b. kurumlar kapatılmalı, her okulda parasız devlet kursları açılmalıdır.
- Meslek liselilere ayrılan kontenjanlar artırılmalı, yüksek okul düzeyinde meslek okulları açılarak, bu öğrencilere kendi alanlarında yüksek öğrenim hakkı tanınmalıdır.
- ÜSYM'nin elde ettiği kazançlar, daha fazla öğrencinin yüksek öğrenim kurumlarına yerleştirilmesini hedefleyen yatırımlara harcanmalı, yeni üniversite ve yüksek okullar açılmalıdır. En önemlisi, savunma ve NATO harcamaları kısıtlanmalı ve eğitim alanına aktarılmalıdır.
- Son dört yıl içinde üniversiteler kapasitelerini artırmamışlardır. Bunun da ötesinde, İstanbul Üniversitesi kapasitesini % 14, ODTÜ % 7, Hacettepe % 17 dolaylarında azaltmıştır. Olanak ve kapasiteleri elverişli olan yüksek öğrenim kurumlarında, kontenjanlar artırılmalıdır.
- Yetenek soruları bilmece olmaktan çıkartılmalı, her sorunun doğruluğu net olarak anlaşılan, tartışmaya yol açmayan, tek bir yanıtı olmalıdır. Özellikle fen soruları, Fen Lisesi gibi ayrıcalıklı okulların eğitim programlarına göre değil, tüm liselerin ortalama eğitim düzeyine göre hazırlanmalıdır.
- Soruların hazırlanışında yetkili olarak ÜSYM değil, öğretim üyelerinin, eğitim kurumlarından demokratik ögelerin oluşturacağı, özerk bir kurul da yer almalı, ÜSYM denetlenerek, demokratik bir yapıya kavuşturulmalıdır.
- Sınavdan sonra öğrenciler, verdikleri yanıtları unutmakta, uzun bir süre sonra soru kitapçıkları dağıtıldığında, ham puanlarını hesaplayamamakta ve sonuca itiraz etme hakkını doğal olarak yitirmektedirler. Sınavda ayrıca bir yanıt kağıdı dağıtılmalı ve sınav süresi uzatılmalıdır. Buldukları yanıtları, soru kitapçığından başka bu kağıda da işaretleyecek olan öğrenciler, böylece daha sonra yanıtlarını kontrol edecek, ham puanlarını hesaplayabileceklerdir.

Sosyalist eğitimin temelini oluşturan genel ve politeknik eğitim gerçekleşinceye kadar, ÜSS sorunu sürekli gündemde olacak, her yıl daha yakıcı olarak gençliğin geleceksizlik sorununu ortaya atacaktır. İlerici ortaöğretim gençliğinin görevi, ÜSS'nin bugünkü yapısını geniş ortaöğrenim kitlelerine anlatmak, sınavlardan sonra soruları tartışmaya açarak, ÜSYM'nin «dokunulmazlığı» izlenimini yok etmek, yüzbinleri bulan gençleri, ana babaları, öğretim kurumlarının demokratik ögelerini ÜSS sorunu çevresinde birleştirmektir.

SOSYALİST ÜLKELERDE YÜKSEK ÖĞRENİM OLANAKLARI

Sosyalist ülkelerde yüksek öğrenim yapanların sayısının büyüklüğü biliniyor. Sovyetler Birliği'nde, 1928'de her türden 129 yüksek okul ve bunlarda okuyan 159.800 öğrenci vardı. Aynı sayılar 1932'de 645 ve 394.000 oldu. İkinci Dünya Savaşı'nın yıkımlarına karşın, 1954'de yüksek eğitim kurumlarına kayıtlı öğrencilerin sayısı 1.6 milyonu buldu. Aynı yıl yüksek okullardan 173.000 kişi mezun oldu, yani 1928'deki toplam öğrenci sayısından daha fazla.

Yüksek öğrenim olanaklarındaki bu gelişme, öteki sosyalist ülkeler için de geçerlidir. UNESCO ve Uluslararası Üniversiteler Derneği'nin 1963'de yayınladığı «Üniversiteye Öğrenci Kayıt-Kabul Yöntemlerine İlişkin Uluslararası İnceleme»de yüksek öğrenim öğrencileriyle ilgili olarak şu sayılar verilmektedir:

	(1950)	(1959)
Doğu Avrupa:	663.000	2.783.000
Batı Avrupa:	717.000	1.160.000

Yüksek öğrenim olanaklarının gittikçe gelişmesi yanında, yüksek öğrenime geçişin bir ölüm - kalım sorunu olmayışı da büyük önem taşımaktadır. Bunu sağlayan, eğitimin yaygınlaştırılmış olan ilk ve orta aşamalarında sağlam bir genel ve politeknik eğitimin sunulması, öğrencilerin kendilerini tanımalarında yardımcı olunmasıdır. Okullarla sanayi kuruluşları arasında sıkı bir bağlantı vardır. On yaşından sonraki ilk yıllarda, öğretimin bir parçası olarak çalışmaya başlanır. Öğrenime az eğilim gösterenler, iş yaşamında gerekli olan bilgi ve becerilere ağırlık ve önem veren, öğretimin sonunu oluşturan izlencelere geçerler. Öğrenimlerini sürdürenler ise, üretim yaşamıyla daha sıkı bağlı bir teknik eğitimden geçirilerek yüksek öğrenime girerler. «Önem taşıyan olgu şudur ki, yüksek öğrenime kabul edilemeyen bir öğrenci iş yaşamındaki çalışmasını sürdürür ve böylece, yüksek öğrenime girişi kazanamayan öğrenciler için toplum içinde istenmeye değer başka koşullar bulunmaması gibi bir sorun da ortaya çıkmaz.» (a.g.y.)

SSCB'de üniversiteye girişte, önce yıl sonu ve bitirme sınavlarıyla öğrencilerin akademik başarı düzeyi belirlenir, ayrıca akademik eğilimleri ortaya çıkarmak üzere kimi belirli konularda (fizik, matematik, kimya, vbg.) geniş kapsamlı yarışma sınavları yapılır. Bu seçme aşamalarından sonra yüksek öğrenim kurumlarına yapılacak kayıtlarda, ayrıca adayın iş yaşamındaki deneyimi de gereğince gözönünde tutulur. Öğrenciler giriş sınavlarında başarı gösterdikten sonra, giriş komisyonlarınca bunların yüksek öğrenim kurumlarına yayılması konusu kararlaştırılır. Sosyalist ülkelerde üniversiteye giriş sınavlarının ana amacı, öğrenciyi yeteneğinin elverişli olduğu alana yöneltmedir. Ülkemizde ve kapitalist dünyada, eleme yöntemlerine her geçen gün yenileri eklenirken, üniversite öğreniminin (eğitim sisteminin çarpıklığından gelen) çekiciliğini azaltmak için yapay yollar aranırken, sosyalist ülkelerde tersine, yüksek öğrenimin özendirici kılınması, kolaylaştırılması için geniş olanaklar sunulmaktadır. Başta mektupla öğrenim olmak üzere, çeşitli yaygın eğitim yöntemleri bunların arasındadır. Ayrıca, akademik başarısı «tam-süre» öğrencisi olmaya yetmeyenler, «yarı-sürekli» öğrenciler olarak, işlerini aksatmayacak biçimde dersleri izleyebilirler. Başarılı bir mektupla öğretim öğrencisi ya da yarı-sürekli öğrenci, bir üst kademeye yükselebilir.

Devletin yüksek öğrenim öğrencilerine sağladığı parasal yardımlar da küçümsenmeyecek düzeydedir. Sürekli ve yarı-sürekli öğrenciler, devletten derece derece «aylık» almaktadırlar. Mektupla öğretim öğrencilerine ise, laboratuvar çalışmaları ve sınavlar boyunca ücretli izin verilir.

Sosyalizm yığınların bilgi gereksinimini arttırırken, bu gereksinimi karşılama olanaklarını da genişletmektedir.

İLERİCİ LİSELİLERİN BİLDİRİSİ

GENÇLİĞİN SABRI TAŞIYOR!

«Evet... Yüksek öğrenim yapamazsınız!.. İzin vermiyoruz. Gözlerinizde parlayan o umut da neden? Gelecek umudunu satın alacak kadar paranız var mı? Yoksa 467.200 kişi içinden «ya çıkarsa» deyip piyangoculuk yapmaya mı niyetiniz var? Gülünç olmayın.

Siz en iyisi gidin kahveye... Ya da iş arayın... İsteyen askere gitsin... Ne isterseniz yapın. İşte size sınırsız bir özgürlük!

İşte demokratik hukuk devleti!.. İşte toplumsal adalet!..»

467.200 kişi yarışıyor. Yarışın sonucunu önceden söyleyelim. 430.000 kişi kaybedecek. 430.000 kişi! Dile kolay.

Ü.S.S. haksız bir sınavdır. Her yıl yüzbinlerce genç yüksek öğrenim kapısını zorluyor. Buna karşılık yüksek öğrenim kurumları olanak ve kapasiteleri elverişli olduğu halde, kontenjanlarını çok az arttırmakta, sabit tutmakta ve hatta yıldan yıla düşürmektedirler.

Üniversite kapıları açık değil, birazcık aralıktırlar. Kime? Kim girebiliyor o daracık aralıktan? Elbette zengin, ayrıcalıklı, seçkin aile çocukları. Bu sakat sisteme göre yeteneği olan değil, parası olan okur.

Bu sınavı da onlar kazanacaklar. Ateş düştüğü yeri yakacak. Elenen halk çocukları boynu bükük kalacaklar yine. Ve bakacaklar ilk bilmem kaç kişi arasına giripte filanca bankanın ödülünü kazanacaklara. Düşünecekler: «para parayı, para başarıyı çeker» diye. Bakacaklar ve düşünecekler: «Halk çocukları üvey evlat mı?»

ÜSS BİÇİMSEL BİR YARIŞMADIR

Demirel, özgür bir ülkede, özgürlükler içinde yaşadığımızı idd'a ediyor. Kastettiği özgürlükler çalışma, dinlenme, eğlenme, gezi, haberleşme, düşünme v.b. özgürlükler olsa gerek. Demirel'in bu sözüm ona özgürlükleri ne kadar gerçek dışı, topluma yabancı ve bir avuç azınlığın elindeyse, yüksek öğrenim yapma özgürlüğü de bu kadar erişilmezdir. ÜSS biçimsel bir yarışma, boş bir aldatmacadır.

Bu yıl katılanların % 8'i başarılı olacak. Kalan % 92'si yüksek öğrenim umutlarının iflasına mı üzülsün, harcadığı emeğe mi, yatırdığı 700 liraya mı?

Özünde Türkiye'nin düzeni eleyici ayrıcalıklıdır. Azınlığın, bir avuç sömürücünün, Koç'ların, Sabancı'ların diktatörlüğüdür. ÜSS toplumsal çelişkileri ayna gibi yansıtmaktadır.

ÜSS öğrencileri toplumsal yapısına göre elemektedir. Ders araç-gereçlerinden, paralı dershanelere kadar pek çok etken toplumsal elemenin süzgecini oluşturuyor. Sanayici çocukları, işçi çocuklarından 12 kez daha başarılı.

Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskı eğitime de yansıyor. Kendi kültürünü geliştiremeyen kendi dilini kullanamayan Kürt gençliği eğitim olanaklarından yararlanamıyor. Sınavlarda hemen hepsi eleniyor. Bölgeler ve iller arasındaki dengesizlik sınav sonuçlarında kanıtlanıyor. Örneğin İstanbul'da başarı oranı yaklaşık % 24 iken Kars'ta % 3 bile değil.

Kız öğrencilerin yüksek öğrenim şansı daha az. Eğitimde cinsel baskı, kızların okullaşma oranını düşürüyor, yüksek öğrenim hakkına ikinci darbeyi vuruyor.

Eleme farklı lise türlerine ve farklı programlara göre etkin oluyor. Bunun sonucu en fazla meslek liseleri zararlı çıkıyor. Meslek liselerine çok sınırlı kontenjan ayrılıyor.

Bambaşka koşullardan gelen öğrenciler aynı sınavla ölçülüyor. Halk çocukları acımasızca eleniyor.

Yapısal olarak antidemokratik olan ÜSS'nin uygulanış biçimi de pek çok kuşkuyu doğuruyor. Her yıl soru satıldığı, bazı kişilerin kopya çekmesinin hoş görüldüğü gibi söylentiler yayılıyor. Cevap anahtarı ve sınav değerlendirisi açıkça belirtiliyor. Kapalı kapılar ardındaki, ÜSYM ve sınavların ardındaki gizli eller, öğrencilerin yazgılarını böylesine etkilerken, açıklama yapma gereği bile duyulmuyor.

ÜSS DEMOKRATİKLEŞTİRİLMELİDİR!

ÜSS'ye başvuranlar son 5 yılda yaklaşık % 100 arttı. Kontenjanlar yerinde sayıyor. Böyle giderse bu yığılma daha korkunç boyutlara varacaktır.

İLD, İlerici Liseliler, gençliğin en doğal haklarından biri olan yüksek öğrenim hakkının tanınmasını istiyor. Bu yolda yeni yüksek öğrenim kurumlarının açılmasını, mevcut okulların geliştirilmesini, kontenjanların artırılmasını, kazanamayanlara mesleki teknik öğrenim kurumları açılmasını ve iş güvenliği sağlanmasını istiyor.

Eğitimde olanak ve fırsat eşitliği sağlanmalı, paralı okul, dersane, kurslar kaldırılmalıdır. Uluslara, dillere eşitlik sağlanmalıdır. Meslek liseleri eşit yüksek öğrenim hakkına kavuşmalıdır.

İLD — Eğitim sorununun kalıcı çözümünün Ulusal Demokratik Eğitimden geçtiğini, sosyalist halk eğitimi olduğunu savunur. Belgilerini, savaşımını bu süreç içerisinde değerlendirir. Kimileri, gençliğin özlemlerini, isteklerini sömürerek devrimcilik adına ahkam kesiyor. «ÜSS Kalksın» diyor. Bu yığınları kandırmak, açık yaraya tuz ekmektir. Devrimcilik maskesi altında yalancılıktır.

Hem bu grupçukların, hem de YAYKUR — METKUPLA ÖĞRENİM toplumsal kalkınmada gençlik gibi ütopyalarla yığınları oyalayanların mumları yatsıya kadar yanacaktr. Yaşamın gerçekleri, çözüm bekleyen sorunlar ferman dinlemiyor.

Halkın, işçi sınıfının, gençliğin sabır bardağını taşıran damlalar birbirini izliyor. İp inceldiği yerden kopacaktır. Eylemsiz kalmak yenilgi demektir. Herşeyi yığınlar belirleyecektir.

Yüksek öğrenim kurumlarının kapılarının yoksul halk çocuklarına açılması savaşımı halkımızın genel demokratik savaşının hem bir parçası, hem bir amacıdır. Bu yolda görevler, öğrencilere, yakınlarına, öğretmenlere tüm ulusal demokratik güçlere ve örgütlere düşüyor.

LENİN VE ÖĞRENCİ GENÇLİK

Lenin'in yapıtları öğrenci haraketinin sorunlarına ilişkin sayısız başvuru kaynağının yanısıra, Rusya'da öğrencilerin savaşımına doğrudan ayrılmış çok sayıda makaleyi de içine alır. Bu makaleler arasında şunlardan sözedilebilir:

— «183 Öğrencinin Orduya Alınması»
— «Gösteriler Başladı»
— «İflasın Belirtileri»
— «Ortaokul Öğrencilerine»
— «RSDİP İkinci Kongresi İçin Öğrenci Gençliğe Karşı Tavır Üstüne Karar Taslağı»
— «RSDİP İkinci Kongresinde Öğrenci Gençliğe Karşı Tavır Üstüne Konuşma, 10 (23) Ağustos 1908»
— «Devrimci Gençliğin Görevleri, Birinci Mektup»
— «Devrimci Riga'nın Ültimatomu»
— «Rusya'da Durumun Kötüleşmesi»
— «Öğrenci Hareketi ve Bugünkü Politik Durum»
— «Demokratik Düşünceli Öğrenciler Arasında Partiye Katılma Sorunu»

Bu kısa makalede, Lenin tarafından yükseltilen ana sorunları ele almaya çalışacağız.

SINIF YAKLAŞIMI

Lenin'in Partili öğrencilerden beklediği temel isteklerden biri, öğrenci savaşımının bütün sorunlarına her zaman açık bir sınıf yaklaşımı göstermeleriydi. Lenin bu sorunun özenle işlenmiş bir çözümlemesini Eylül 1903'de ulusal yeraltı gazetesi Öğrenci'de yayınlanan «Devrimci Gençliğin Görevleri» makalesinde yaptı (aynı zamanda bak Toplu Yapıtlar C. 7). Bu makalesinde Lenin, yalnızca sınıf yaklaşımının gerekliliğini ve önemini vurgulamakla kalmaz, fakat aynı zamanda, sınıf çıkarlarının gerçek politik bölünmelere yansımasının karmaşıklığını da ortaya koyar:

«Sınıf bölünümü» diye yazar, **«elbette politik gruplaşmanın nihai temelidir; son çözümlemede o, elbette her zaman bu gruplaşmayı belirler. Fakat bu nihai temel ancak tarihsel gelişme sürecinde ve bu sürece katılanların, yapanların bilinçliliği büyüdükçe ortaya çıkar. Bu 'son çözümlemeye' ancak, bazı zamanlarda politik bunalım biçiminde fırtına gibi patlayan, diğerlerinde sönerek daha önce olduğu gibi geçici bir durgunluğa ulaşan politik savaşımla, bazen yıllarca ve onyıllarca süren uzun ve inatçı bir savaşımla varılır. Örneğin, politik savaşımın özellikle keskin biçimler kazandığı ve ilerici sınıfın —proletaryanın— özellikle sınıf bilinçli olduğu Almanya'da grupsal bayrağı heterojen (ama bütün olarak kesinlikle anti-proleter) sınıf yapısını gizlemeye hizmet eden Merkez gibi (güçlü) partilerin hâlâ varolması boşuna değildir.»**

Daha sonra, Lenin Rusya öğrenci hareketinin önemli bir bölümünün karmaşık sınıf konumunu ele alır.

«Elbette Rusya'da politikaya ilgisiz insanlar kategorisi herhangi bir Avrupa ülkesiyle karşılaştırılamayacak ölçüde daha geniştir, fakat Rusya'da bile bu kategorinin daha önceki ve eski durumundan (dokunulmamışlığından) artık sözedilemez; sınıf bilinçsiz işçilerin ve —kısmen köylülerin de— ilgisizliği yerini, bu ilgisizliğin iyi doymuş burjuva ve küçük burjuva ilgisizliğiyle ortak birşeyi bulunmadığını açıkça gösteren, gittikçe daha sık olarak politik huzursuzluk patlamalarına ,aktif protestolara terkediyor. Kapitalist gelişmenin hâlâ göreli düşük düzeyine bağlı olarak, özellikle Rusya'da sayısı kabarık olan bu son sınıf, daha şimdiden su götürmez bir biçimde, bir yanda bilinçli ve tutarlı muhalifler üretmeye başlamıştır; fakat diğer yanda, hâlâ cahil ve ezilen «çilekeş halk» yığınından zor ayırdediliyor ve ideologlarını, kesinlikle oturmamış dünya görüşleri ve demokratik ve ilkel-sosyalist düşüncelerin bilinçsiz karmaşasıyla 'Raznochintsy' aydınlar grubu arasından seçiyor» (Raznochintsy —yani ortakçılar— aristokratik olmayan Rus toplumunun, rahip, memur, orta burjuvazi, tacir ve köylü ailelerinden gelen eğitim görmüş temsilcileri).

Kuşkusuz bu, bugünün bazı öğrenci hareketlerinde meydana gelen belirli süreçleri anlamaya da yardımcı olan toplumsal güçlerin Marksist çözümlemesinin parlak bir örneğidir.

ÖĞRENCİ HAREKETİNİN «İDEOLOJİK BİRLİĞİ»

«Öğrenci hareketinin ideolojik birliği için savaş» belgisi özellikle 1905-1907 Birinci Rus Devrimi'nden önceki yıllarda yaygındı ve bu düşünce çeşitli biçimlerde orda veya şurda tekrar tekrar ortaya çıkıyordu. Elbette birliğin değeri hele bu açık bir ideolojik zeminde temellenmişse çok büyüktür. Fakat birlik, gerçek bir birlik olması için, sağlam olmalıdır; muğlak, şekilsiz veya zayıf değil. Lenin bu noktayı «Devrimci Gençliğin Görevleri» makalesinde işler:

«Eğer öğrencilerin politik gruplaşması toplumun politik gruplaşmasına uyuyorsa, buradan öğrenciler arasında 'ideolojik birliği sağlama'nın şu iki şeyden biri anlamına geleceği çıkmaz mı: Ya öğrencilerin olanaklı olan en geniş bölümünü belirli bir toplumsal ve politik düşünce eğiliminin safına kazanmak, ya da, belli politik grubun öğrencileri ve bu grubun öğrenci kitlesinin dışında kalan üyeleri arasında olanaklı olan en yakın bağın kurulması? Öğrencileri devrimcileştirmekten, ancak bu devrimcileştirme sürecinin belirli içeriğini ve karakterini akılda tutarak sözedilebileceği açık değil midir? Örneğin, Sosyal-Demokrat için bu, birinci olarak, Sosyal-Demokratik düşünceleri öğrenciler arasında yaymak, sözümona «Sosyalist-Devrimci» denilen devrimci sosyalizmle ortak hiçbir şeyi bulunmayan düşüncelerle savaşmak ve ikinci olarak, akademik tür de içinde olmak üzere her demokratik öğrenci hareketini genişletmeye çalışmak ve

onu daha bilinçli ve kararlı yapmak anlamına gelir.»

Yalnızca belirli politik grupların bağlaşıklığı yoluyla eylembirliği sağlanabileceğinden, elbette «birlik» sorunu politik bağlaşıklıklar sorunundan ayrılamaz. Bu Lenin'in durmadan vurguladığı noktalardan biridir. O, birçok kez politik bağlaşıklıklara, temelde sınıf ve politik savaşımın mantığına bağlı olduklarından ötürü, insan iradesinin yenemiyeceği nesnel sınırlamalar olduğunu vurguladı. Bu bakımdan, Lenin'in özellikle «Demokratik Düşünceli Öğrenciler Arasında Partiye Katılma Sorunu» makalesinde belirttiği görüşler özel önemdedir:

«Örneğin, Marksistlerin ve Narcdniklerinki de içinde olmak üzere, «ortak eylem için güçleri birleştirmek» kesinlikle gereklidir. Bu belirli bir Parti konumuna engel oluşturmaz, tersine, onu gerektirir. Eylemde birleşmek, ancak o eylemin gerekli olduğu konusunda gerçek inanç birliği varsa olanaklıdır. Bu, gün kadar açıktır. Rus demokrasisi demokratik eylem için, demokrat olmayanlarla, liberallerle «güçlerini birleştirmeye» çalıştığından daha da kötü olmuştur.

«Politik grevleri destekleyenlerin 'güçlerini' onların karşıtlarının 'güçleriyle' birleştirmeye çalışın ve birleştirin mi diyeceğiz: Bu açıkça 'eylem' için zararlı olacaktır. Bundan dolayı, yapılacak ilk şey, 'konumların', platformların ve programların açık, kesin, doğru, iyi düşünülmüş bir sınırını sağlamak ve o zaman inanç ve toplumsal doğaları gereği birlikte yürüyebilecek güçleri birleştirmek; onları yalnızca tam birliğin beklenebileceği eylemler için birleştirmektir. O zaman, yalnız o zaman, çalışma yararlı olacaktır.»

ÖĞRENCİLER VE PARTİ POLİTİKASI

Bugün olduğu gibi, Lenin'in zamanında da, öğrencilerin birliğini, akademik ve sendikal etkinliklerini engelleyeceğini söyleyerek, Parti politikasını öğrenciler arasına yaymaya karşı çıkanlar vardı. Lenin tüm bu karşı çıkışların gerçekte bir kafa (düşünce) karışıklığından boyverdiğini gösterdi.

«Rekabet ancak bir politik örgüt ile diğer bir politik örgüt arasında, bir politik eğilim ile diğer bir politik eğilim arasında olanaklıdır (ve kaçınılmazdır). Bir karşılıklı yardımlaşma derneği ile devrimci bir grup arasında hiçbir rekabet olamazdı; 'Revolutsionnaya Rossiya' sonuncusuna birincisini yıkacak kararlılık yakıştırdığında tümden saçmalıyor. Fakat, aynı karşılıklı yardım derneğinde —örneğin devrimcilere yardım etmeme veya illegal kitapları kitaplıktan çıkarmaya yönelik— belli bir politik eylem gelişirse, o zaman, her dürüst 'politik düşünceli' insan rekabet etmek ve doğrudan savaşmakla zorunludur. Eğer grupları dar üniversite çıkarlarıyla sınırlamaya çalışanlar varsa, (kuşkusuz böyleleri vardır ve 1896'da daha da çoktular!) o zaman onlarla, çıkarları daraltmayı değil, genişletmeyi savunanlar arasında da aynen bir savaşım zorunlu ve kaçınılmazdır.»

Lenin, genel politik savaşımın yanısıra, öğrenci hareketinde de pratiği en iyi öğretmen olarak görmüştür.

«Burjuva demokratının birlik hakkındaki sözlerini en iyi çürütme politik gelişme seyri ve politik savaşımın kendisidir. Ve Rusya'da gerçek hareketin büyümesi daha şimdiden bu tür bir çürütmeye yolaçmıştır. Öğrenciler arasında 'okulcuların' (akademiklerin) ayrı bir grup olarak ortaya çıkmasından sözediyorum. Gerçek savaşım olmadığı sürece okulcular 'genel öğrenci' yığınından seçilmediler ve öğrencilerin bütün 'düşünen bölümünün birliği' dokunulmaz gözüktü. Fakat, eyleme geçer geçmez, benzer olmayan unsurların ayrışması kaçınılmaz oldu.

«Politik hareketin ilerlemesi ve otokrasiye doğrudan saldırı —herkesi birleştirme yolundaki bütün boş sözlere karşın— hemen politik gruplaşmada daha büyük bir kararlılıkla damgalandı. Okulcuların ve politik düşüncelilerin ayrılması, hiç kimsenin kolay kolay kuşku duyamayacağı ileriye yönelik büyük bir adımdır.»

Elbette bu, öğrencilerin politik savaşımının sendikal savaşımla çeliştiği anlamına gelmez. Lenin her ikisinin birlikte gittiğini vurgulamıştır. O, Partili öğrencilerin **«olanaklı olan en çok sayıda, olanaklı olan en geniş 'saf öğrenci' ve eğitsel grup»** içinde çalışmasının gerekliliğini ve **«onun, yalnızca akademik özgürlük isteyenlerin görüş ufkunu genişletmeye çalışacağını ve hâlâ bir program arayanlar arasında Sosyal-Demokratik Programı açıklıkla propaganda edeceğini»** vurgulamıştır.

POLİTİK VE AKADEMİK EYLEM

Eylül 1908'de Proletary'nin yazı kurulu, Petersburg'daki bir öğrenci boykotunun akademik programını eleştiren bir grup Partili öğrenciden bir mektup aldı. Lenin, yeni ve devrimin farklı koşullarında Partili öğrencilerin yanlışlarını onların savaşımın değişik aşamaları arasındaki farkı anlayamamalarında gördü.

Öğrencilerin başlıca tezi aşağıdakiydi:

«Öğrenci eylemini yalnızca genel politik eylemle koordineli olarak düşünüyoruz. Bu görüşle, akademik eyleme karşıyız.»

«Böyle bir tez kökten yanlıştır» diyor Lenin. **«Devrimci belgi —öğrencilerin ve proletaryanın vb. koordineli politik eylemine yönelik çalışma— burada, genişleyen bir temelde çok yanlı militan ajitasyon için canlı bir kılavuz olmaktan çıkıyor, hareketin değişik biçimlerinin değişik aşamalarına mekanikçe uygulanan cansız bir dogma oluyor. Devrimin derslerinde 'son sözü' tekrarlayarak, sadece koordineli politik eylem ilân etmek yeterli değildir. Bir kişi bütün olanakları, bütün koşulları ve hepsinden önce, ne olurlarsa olsunlar bütün ileri unsurlarla otokrasi arasındaki bütün yığın çelişkilerini (çatışmalarını) kullanarak politik eylem için ajitasyon yapabilmelidir. Elbette, her öğrencinin hareketini önceden zorunlu 'aşamalara' bölmek ve 'zamansız' politik eylemlere girmek korkusundan uzak her aşamadan uygun olarak geçmeyi sağlamak bizim sorunumuz değildir. Böyle bir görüş en zararlı bilgiçlik olurdu ve yalnızca oportünist bir politikaya götürürdü. Fakat, insanlar ortaya çıkan gerçek durumu ve yığın savaşımının gerçek koşullarını gözönüne almayı yadsıdıklarında, bir belginin değişmez olarak yanlış yorumlanması yüzünden karşıt yanlış da o denli zararlıdır. Bir belginin bu biçimde uygulanması kaçınılmaz olarak devrimci lafazanlıkla bozulur.»**

Daha sonra Lenin şöyle devam eder:

«Bir akademik hareketin bir politik hareketin düzeyini düşürdüğü, böldüğü veya dikkatleri ondan uzaklaştırdığı koşullar olabilir — bu durumda Sosyal-Demokratik öğrenci grupları elbette böyle bir harekete karşı ajitasyonlarını yoğunlaştırmaya zorunludurlar. Fakat herkes görebilir ki, günümüzde nesnel politik koşullar farklıdır. Akademik hareket, hemen hemen dar ölçüde bir özerkliğe alışmış yeni 'kuşak' öğrenciler arasında bir hareketin başlangıcını ifade ediyor; ve bu hareket, yığın savaşımının diğer biçimlerinden şimdilik yoksun kalındığı bir zamanda, uyuşukluğun yerleştiği ve geniş halk yığınlarının durgun olduğu, üç yıllık devrimin deneyimini yoğun ve yavaş olarak özümlemeyi sürdürdükleri bir zamanda başlıyor.

«Böylesi koşullarda Sosyal-Demokratlar kendilerini akademik eyleme karşı ilan ederlerse büyük bir hata işlerler. Hayır, Partimizin öğrenci grupları hareketi desteklemek, kullanmak, genişletmek için her çabayı göstermelidirler. Hareketin daha önceki biçimlerine Sosyal Demokrasi tarafından gösterilen öbür her destek gibi, bugünkü destek de, herşeyden daha çok, çatışmayla (çelişkiyle) ayağa kalkan ve çarpışmanın bu biçiminin genel bir kural olarak, ilk politik çatışmalar deneyimi olduğu daha geniş bölümlere ideolojik ve örgütsel etkiden oluşmalıdır... Öğrenci gençlik için geniş çapta bir boykot (eğer bu gençlik geniş çapta bir boykot örgütleyebilirse! bu işte ona yardım etmek için herşeyi yapmalıyız, fakat elbette herhangi bir burjuva hareketin başarısını garantilemek biz sosyalistlere göre değildir) kavgada yeralanlar anlasın veya anlamasınlar politik bir çatışmanın başlangıcıdır. Görevimiz (işimiz) 'akademik' protestocular yığınına çatışmanın nesnel anlamını açıklamak ve onu bilinçlice politikleştirmeye çalışmak ve politikleştirmektir...»

DEMOKRATİK DÜŞÜNCELİ ÖĞRENCİLER ARASINDA PARTİYE KATILMA SORUNU

Bu Lenin tarafından 1912'de yazılan kısa bir makalenin başlığıdır. Orada Lenin, Zaprosy Zhisni'de yayınlanan öğrenci M'nin «örgütlerin gücü üyelerinin sayısı ile değil, fakat yığınlar üzerindeki etkisiyle belirlenir» diyen bir makaleye değinir.

Lenin şöyle söyleyerek yanıtlar:

«Yazar, bizimle Rusya'da, özellikle bugünkü politik koşullarda, 'örgütlerin gücünün üyelerinin sayısıyla değil, fakat yığınlar üzerindeki etkisiyle belirlendiğini' söylediğinde çok haklıdır. Bu Avrupa için doğru olamazdı; ne de 1905 sonbaharındaki Rusya için doğru olabilirdi; fakat günümüz Rusyası için o denli doğrudur ki, hatta bir kimse bir paradoks gibi gözüken bu olayı bir şans işi sayabilir! Eğer yığınlar üstündeki etkisi geniş ve kalıcı olacaksa, bir örgütün üyelerinin sayısı belirli bir minimumu aşmamalıdır!»

Burada Lenin, bir kez daha Marksist çözümlemenin diyalektik doğasını gösterir. Bizim, ilerici öğrencilerin günümüz kuşağının, Lenin'den öğrenmesi gereken şey, gerçekte işte budur. Sınıf ve politik çözümlemenin güçlü silahıyla donanarak, verdiğimiz zor ve karmaşık savaşımda bizi davamızdan döndürmeye yönelik bütün çabaların üstesinden geleceğiz.

(Bu yazı, Dünya Öğrenci Haberleri'nin Nisan (4) 1980 sayısından alınmıştır.)

"İGD'Yİ GENÇLİĞİN BİLİNCİNDEN SİLEMEYECEKLER!"

Baştarafı 3. Sayfada

O namussuzlar; önce şubelerinizi bombalattırıp gerekçesiz mühürletenler, yiğit İGD savaşçılarını şehit edenler, tutuklayanlar değil mi? O namussuzlar; İGD'yi terörcü maceracı çizgiye getirmek isteyenler değil mi? O namussuzlar; bütün bu saldırı ve provokasyonlardan istediklerini alamayınca örgütünüzü, İGD'yi kapatıp, kendilerini aldatanlar değiller mi? Yanıtı biz verelim: Evet, hepsini yapanlar onlar. Peki amaçlarına ulaşabildiler mi? Bu soruya yanıtımız koskoca bir HAYIR! En son İGD'nin gençlik yığınlarının bilincinden silemeyeceklerini anlayınca da sizleri yığınlardan soyutlamak, kof düşüncesiyle zindanlara doldurdular. Ama sizler onların anlayamadıkları özelliklere sahipsiniz Başta komünistler olmak üzere, ilericilerin yurtseverlerin insanlık dışı işkencelerle yıldırabileceklerini sananlara en iyi yanıtı verenlersiniz. Sınıf savaşımının her yerde, her koşulda ve her zaman sürdürülebileceğini kanıtlayanlardansınız. Türkiye işçi sınıfının politik örgütünün savaş rotasından bir milim bile sapmadan, savaşınızı «Gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur» belgisiyle yükselten sizlersiniz. Ve tüm bunlardan dolayı biz tekrar vurguluyoruz ki; Türkiye ilerici gençlik hareketi, onun örgütü, önderleri, militanları sahipsiz değillerdir. Bizler Türkiye'den binlerce kilometre uzakta F. Almanya Cumhuriyeti'nin Laubach kentinde 23, 24, 25, ve 26 Mayıs günlerinde yapılmakta olan Hessen Eyaleti Gençlik Festivali'ne katılan DAC, Yunan, Şili'li, İtalyan, Portekiz'li, İspanyol, Türkiye'li ve F. Alman demokrat, sosyalist, komünist gençler, festivalin üçüncü gününde düzenlenen «İGD İLE DAYANIŞMA GECESİ»nde konuşmalarla, Türkiye'den gelen mitinglerinizin filmleriyle, folklor gösterileriyle. İGD'nin amblemi dev pankartı altında sizlerle beraberiz. Savaşınız savaşımızdır. Sizlerle nereden ve hangi koşullarda olursa olsun tüm çalışmalarınızda başarılar diler, sıcak dayanışmamızı iletiriz.

Devrimci selamlarımızla.

Yaşasın İGD! Yaşasın dünya gençliğinin savaş arkadaşlığı!..

Yaşasın uluslararası dayanışma!»

Nazım Hikmet ve Orhan Kemal'i anıyoruz

2-3 Haziran ülkemizin iki büyük sanatçısı, halkımızın yiğit evlatları Nazım Hikmet ve Orhan Kemal'in ölüm yıldönümleridir. Onlar tüm yaşamlarını işçi sınıfı hareketine mutlu ve aydınlık bir gelecek sosyalizm savaşımına adadılar. İnançlarını ölümsüzleştirdiler. Bugün onların şiirleri, yazıları, romanları, grevlerde savaş alanlarında, zindanlarda, işkencehanelerde, türkümüz, bayrağımız ve silahımızdır. İlerici gençlik işçi sınıfımızın bu yiğit militanlarını, sıra neferlerini saygıyla anıyor.

«KURTULUŞ» UN İKİ YÜZLÜ POLİTİKASI

«Kurtuluş»un yayın organı «Öncü»nün 1. sayısında «Revizyonizmin Yeni Platformları» başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıda, 28-29 Nisan günleri Paris'te toplanan Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin «Barış ve Silahsızlanma Toplantısı»na da değiniliyor. Paris Konferansı, «Kurtuluş» ideologları tarafından şöyle değerlendiriliyor; «... Paris Konferansı, 'dünya barışı' için soyut bir çağrı, cılız bir ses olmaktan öteye gidememiştir.» (sy. 11)

Belli ki, «Kurtuluş» ideologları, emperyalizmin böylesine canavarca silahlandığı, dünyayı nükleer bir tehlikeyle tehdit ettiği, detantı etkisizleştirmek için yırtındığı bir dönemde, başta Sovyetler Birliği'nin sosyalist ülkelerin ve uluslararası işçi sınıfının, barış güçlerinin verdiği ardıcıl ve kararlı savaşımının önemini henüz kavramaktan uzaklar. «Kurtuluş» ideologlar böyle bir sonuçlama yaparken kendilerine yanlış bir kalkış noktası seçmişler. Sormak gerekir: Peki ama, barış savaşımına bugüne dek yaptığınız katkı nedir? diye. Ulusal çapta barış hareketi boy verip yükselirken, ABD üslerine, NATO'ya, ikili kölelik anlaşmalarına, silahlanma harcamalarının artırılmasına karşı Türkiye barış güçleri yığınsal eylemler örgütlerken siz neredeydiniz? Türkiye barış hareketinin örgütsel olarak gelişmesine katkıda bulunmak yerine, değişik toplumsal kesimlersen, değişik görüşlerden güçler eylem birliğine giderken, bu eylem birliğini engelleme girişimlerinizi neyle açklarsınız?

«Kurtuluş» ideologlarının bir yanlışı da, Paris Konferansı'nı genel olarak dunya barış güçlerinin savaşımından ayrı olarak ele alarak değerlendirmeye çalışmasıdır. Paris Konferansı, elbette tek başına dünya barışını sağlamayı hedeflemiyordu. Böyle bir iddiası da yoktu zaten. Bu Konferans, dünya barış güçlerinin gelecekteki savaşımlarına ivme veren önemli bir adımdır. Önemli bir adımdır, çünkü, tam da emperyalizmin silahlanma yarışını hızlandırdığı, bunu halklara dayattığı, dünyanın nükleer bir savaş tehlikesiyle tehdit edildiği bir dönemde toplanmıştır. Ve asıl önemi de, dünya barışının ve sosyalizmin kalesi Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin katıldığı, öncülük ettiği bir forum olmasından ileri geliyor. Sovyetler Birliği'nin aktif katıldığı bir barış formunu küçümsemek, ince bir biçimde anti-sovyetizm yapmaktır. Bu Sovyetler Birliği'nin barış davasına yaptığı eşsiz katkıları küçümsemek değil de nedir? Bu tam da küçük-burjuva sosyalistlerinin takındığı ortak bir tutumdur. Bir yanda Sovyetler Birliği'ne sözde «saygı» duyduğunu söyleme, öte yanda ince bir biçimde anti-sovyetizm yapma.

Küçük-burjuva sosyalistlerinin ortak bir özelliği de, genel olarak barış savaşımını küçümseme biçiminde somutlanıyor. Belki de onlar böyle davranmakla ne kadar «savaşçı» olduklarını kanıtlamak istiyorlar... «Kurtuluş» ideologları, dünya barışı kavramını tırnak içine almakla bu eğilimlerini gösteriyorlar. Eğer böyle yapmakla, bugün için savaş tehlikelerini tümüyle ortadan kaldırmanın olanaksızlığı kastediliyorsa, zaten bugünden bunun sağlanacağını hiç kimse ileri sürmüyor. Çünkü, emperyalizm varlığını sürdürdükçe gerçek anlamda dünya barışı sözkonusu değildir. Ama genel olarak barış savaşımı yadsınıyorsa, o zaman söyleyeceğimiz, Leninizme ters düştükleridir. Leninizme ters düşenlerin sonu ise bilinmektedir: Emperyalizmin elinde basit bir oyuncak olmak...

TKP MK PLENUMU YAPILDI

Baştarafı 1. Sayfada

na. TKP'nin 60 yaşına bastığı yıla rastlayan bu Plenum'un alacağı kararların tarihsel önemi vurgulanmaktadır. TKP'nin stratejik hedefi olan İleri Demokratik Devrim Savaşı doğrultusunda demokrasi hareketinin daha yığınsal, daha güçlü boyutlarda yeniden örgütlenmesi için birleşik, legal bir işçi partisi ve buna bağlı olarak birleşik, yığınsal gençlik, kadın, öğretmen örgütlerinin yaratılması önerilerinin yeraldığı Politik Büro raporunun Türkiye'deki demokrasi hareketinin tüm alanlarına ve kollarına güçlü etkilerde bulunacağı belirtilmektedir. İşçi sınıfı hareketinin savaşım tarihinde önemli bir belge olarak kabul edilen Politik Büro raporunda gençlikle ilgili ana bölümü aynen veriyoruz:

«İGD'nin legal çalışma olanakları kaldırıldı. Bu örgüte bağlı onbinlerce üye bugün yeni koşullara uygun biçimlerde büyük bir özveriyle savaşıyor. Sıraları her geçen gün genişliyor, güçleniyor. Değişik demokratik ilerici gençlik örgütleri arasında eylem birliği pekişiyor. Türkiye gençlik hareketinin önünde bu güçlü aktif yığını, somut koşullara uygun bir biçimde yeniden legal olarak örgütlemek görevi duruyor. Yurt çapında birleşik, yığınsal ve legal tek bir gençlik örgütü; İGD, Genç Öncü, SGB üyesi ve Kürt devrimci demokrat gençliğin, giderek CHP'li gençliğin güçlerini birleştirmelidir. Goşist gruplara kapılmış gençlik yığınını saralarına kazanmalıdır. Kuşkusuz işçi sınıfının savaş yoluna kendilerini adamış gençler, bu koşullarda da partimizin yedek gücünü oluşturmaktadır.»

İlerici gençlik hareketiyle ilgili bu değerlendirmenin ve öngörülen perspektifin, Türkiye anti-faşist gençlik hareketine yepyeni bir ivme ve güç kazandıracağına inanıyoruz.

İGD YÖNETİCİLERİYLE DAYANIŞMA MESAJLARI

Baştarafı 3. sayfada

dikalara ve özellikle . İlerici Gençler Derneği'ne hareket özgürlüğü (tanınmasını) talep ederiz.»

Ürdün Demokratik Hakları Savunma Komiteleri Genel Sekreterliği, Başbakan Süleyman Demirel'e bir mektup göndererek İGD yöneticilerinin tutuklanmasını protesto etmiş, işkence görmelerini kınamıştır. Mektupta daha sonra hapishanelerdeki tüm politik tutukluların serbest bırakılması, demokratik örgütlerin özgürlüklerine kavuşturulması ve tüm baskı biçimlerine son verilmesi istenmektedir.

"EFENDİ BUYURUR DA

Baştarafı 1. Sayfada

hızının şimdiden % 100'ü aştığını da eklemek gerek. Fiyat artışları ise yılın ilk dört ayında % 50'yi geçti. Yeni zam dalgaları emekçileri ezmek için peşpeşe sıraya giriyor. Maliye Bakanı; «Halk zamları az buluyor» diyerek, milyonlarca emekçiyle alay ediyor. Emekçi halk, bu halk düşmanı hükümetin Maliye Bakanı'nın, «zamları az bulan halk»ını çok iyi tanıyor. Bunlar; Koç'lardan, Sabancı'lardan, Narin'lerden başkası değildir.

İşte, işçi sınıfını, emekçi halkı, açlığa mahkum etmek isteyenler bunlardır. Emperyalizmin, tekellerin bunalımının faturasını ödemeyeceğiz diyen işçi sınıfı yığınsal grevlere gidiyor. Metalurji, tekstil işçilerinden sonra cam işçileri de «açlığa karşı» yığınsal greve başladılar. 50 binin üzerinde işçi, tekellere karşı grev boylarında direniyor. Onbinlerce Türk-İş üyesi işçi, toplu sözleşme görüşmelerinin bir an önce sonuçlandırılması için uzlaşmacı Türk-İş başlarına baskı yapıyor. Grevci işçilerle ulusal ve uluslararası çapta dayanışma güçleniyor. İlerici güçler bu dayanışmayı daha da yükseltmek göreviyle karşı karşıya bulunuyor.

Ülkede terörün yoğunlaşması ile ekonominin emperyalist kuruluşların önerdiği raylara oturtulması atbaşı gidiyor. Yeni baskı yasaları dayatılıyor. 50 bine yakın ilerici, yurtsever, demokrat gözaltında tutuluyor. İşkence görüyor. CIA ve Kontr-gerilla'nın tezgahladığı provokasyonlar, Anayasa'nın ortadan kaldırılması, çıplak bir diktatörlüğe ortam hazırlanması amacına yöneliktir. Faşist MHP'nin «iç-savaş» çığlıklarının ardından Çorum, Sivas, Yozgat, Tokat, Kayseri, Kırşehir, Amasya gibi illerde, hükümet desteğinde Kahramanmaraş benzeri soykırımlar tezgahlanmaya çalışması, faşist tehlikeyi açıkça ortaya koyuyor.

Kuşkusuz bütün bunlar, ABD emperyalizminin bölgemizde giriştiği serüvenlerden ayrı ele alınamaz. Bölgedeki konumları sarsılan ABD emperyalizmi, yayılmacı amaçları doğrultusunda ülkemiz üzerindeki baskı ve dayatmalarını daha da artırıyor, kabalaştırıyor. Türkiye'nin, emperyalizmin ucuz işgücü ve sömürü alanı, ileri karakolu olarak kalması için G. Kore biçimi modeller çatıştırıyor. Pentagon ve NATO generelleri, «Sovyet tehlikesi» demagojisine sarılarak, ülkemizin «ittifak üyesi ülkelere karşı olan yükümlülüklerini daha iyi yerine getirebilmesi için silâhlanma harcamalarını artırması yönünde baskı yapıyorlar. NATO Genel Sekreteri Luns, 1978 yılında % 3 oranında artırılan silâhlanma harcamalarını «az» buluyor. NATO Dışişleri Bakanlarının 26 Haziran'da Ankara'da yapacakları olağanüstü toplantı, Türkiye'ye yeni yükümlülükler dayatma amacını taşıyor.

Bu nedenle, NATO'dan çıkılması, ikili kölelik anlaşmalarının yırtılması, topraklarımızdaki ölüm üslerinin sökülmesi için savaşım, tüm anti-emperyalist, yurtsever güçlerin önünde güncel somut bir savaşım hedefi olarak duruyor.

DÜNYA BARIŞ KONSEYİ'NİN

Baştarafı 8. Sayfada

. Uluslararası ilişkilerde giderek zora daha sık başvurulmasından derin kaygı duyanlar!

. Daha iyi bir dünyada yaşama hakkını savunan gençler!

. Dünyanın tüm hakları ve hükümetleri!

Dikkat: Savaş tehlikesi!

Savaş kaçınılmaz değildir; silahların gemi azıya almışçasına yığılmasına bir son vermek için henüz çok geç değil; özellikle Avrupa'nın kalbinde yeni nükleer cephaneliklerin kurulmasını yasaklamak için henüz çok geç değil; şimdi, şiddet politikasına, kuşatma, ambargo, boykot tehditlerine ve askersel kışkırtmalara son vermenin tam zamanıdır.

Tek tek herbirimiz yumuşamayı korumalı, silahsızlanma görüşmelerinin yeniden başlatılması ve uluslararası ekonomik ilişkilerin haklı ve akla uygun bir biçime getirilmesi için savaşım vermeliyiz.

Ayrı ideoloji, düşünce ve inançlara sahip olmak, hızla kötüleşen uluslararası durumdan kaygı duyanların açık bir diyalog içine girmelerini ve uyumlu eylemlerini engellememelidir.

Bizleri ayıran herşeyi bir kenara bırakalım, ortak özlemimiz için çaba gösterelim. Yeni bir dünya savaşını önlemek için eylem birliğine çağırıyoruz.

Dünya Barış Konseyi»

başyazı

Baştarafı 1. Sayfada

birleşik orgutlenmesi sorunu salt bugünün sorunu değildir ve ilerici yurtsever gençlik hareketi bu konu üzerinde ilk defa durmamaktadır. Nesnel koşulları bilimsel bir temelde değerlendiren ilerici yurtsever gençlik hareketi, İGD kurulmadan önce de, İGD kurulduktan sonra da bu konu üzerinde ağırlıklı ölçüde durmuştur. İGD Birinci Büyük Kongresi'nde bu konuda karar çıkarılmış, ajitasyon - propaganda çalışmaları bu temelde yürütülmüştür. İlerici gençliğin merkezi yayın organı İlerici Yurtsever Gençlik (İYG), yayın politikasının köşe taşı olarak anti-faşist gençliğin birleşik, yığınsal örgütlenmesini seçmiştir.

Fakat deneyim gösteriyor ki, salt nesnel koşulların varolması anti-faşist gençliğin birleşik örgütlenmesini doğurmuyor. Öznel koşulların da olgunlaşması gerekiyor. İşçi sınıfının savaş yolunda yürüyen ilerici gençliğin politik ve örgütsel konumu bu açıdan belirleyici bir rol oynuyor. Geçmişe göre bugün, anti-faşist gençliğin birleşik örgütlenmesi somut bir olgu olarak kendini dayatabiliyorsa, bu ilerici yurtsever gençliğin güçlenen ideolojik, politik, örgütsel konumuna doğrudan bağlıdır. Elbetteki sürecin bundan sonraki bölümünde de ilerici yurtsever gençlik tarihsel rolünü görecektir. Bugün olduğu gibi, gelecekte de Lenincı gençlik, işçi sınıfının öncü politik gücünün aktif yedek gücü olmaya devam edecektir.

Gelişen öznel koşullar anti-faşist gençliğin eylem birliğine de bağlı bir sorundur. Anti-faşist gençliğin gelişen eylem birliği bugün ilerici gençler, genç öncüler, sosyalist gençler ve devrimci demokrat gençler arasındaki dörtlü eylem birliği platformu ile karakterize edilmektedir. Küçük burjuva «sol» grupların kendi iç ayrışmaları bir yana bırakılırsa geçmişte gençlik hareketinde **ayrışma** yönü, bugün ise **birleşme** yönü ön plana çıkmaktadır. Dörtlü eylem birliği bu açıdan geleceğe en açık, anti-faşist gençliğin tüm güçlerini birleştirme perspektifini taşıyan bir platformdur. Bu platform bugünden küçük burjuva «sol» gruplara kapılanmış iyiniyetli devrimcileri etkilemeye başlamıştır. Bunun gelecekte daha derinleşmesi ve genişlemesi tartışma götürmez bir gerçektir. Anti-faşist gençliğin birleşik, yığınsal örgütlenmesi, eylem birliği sürecinin işte bu özelliklerine yanıt vermelidir. Dörtlü eylem birliği temeline dayanan bu örgütlenme, CHP yurtsever gençliğinin, küçük burjuva «sol» gruplara kapılanmış içten devrimcilerin sıralarına dek uzanmalı, anti-faşist gençliğin tüm güçlerini birleştirecek bir perspektife sahip olmalıdır.

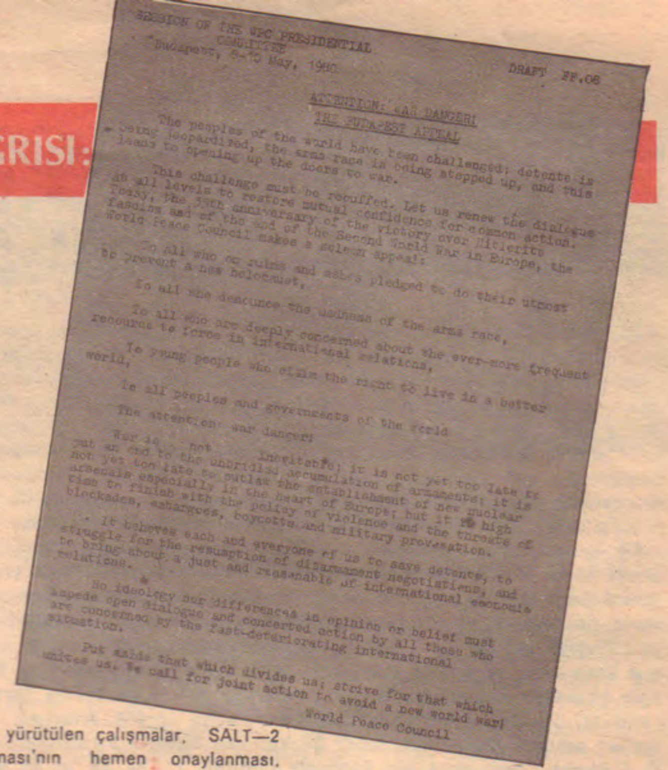
Günümüz gençlik hareketinin en dirimsel sorunu olan anti-faşist gençliğin birleşik, yığınsal örgütlenmesi sorununun değişik yanları üzerinde durmak ve bu konuda dünya demokratik gençlik hareketinin deneyimlerini aktarmak olanaklıdır. Biz bunları yapacağız. Fakat bugün için asıl önemli olan nokta, sorunu teorik yönleriyle ele almaktan çok, pratik, gerçekleşebilir bir konu olarak ele almaktır. Çünkü halkımızın ve onun genç kuşağının geleceği faşizmin ağır tehtidi altındadır. Şu aşamada birleştirebileceğimiz tüm güçleri biraraya getirip bu tehlikeye karşı savaşmak zorundayız. Yığınları örgütlemeliyiz ve onları savaş alanlarına çekmeliyiz. Karşılıklı sözlerle, sonu gelmez akademik tartışmalarla geçirilecek zaman yoktur. Yapılacak iş, dörtlü eylem birliğinin her kolunda ve tüm kademelerde sorunu ele almak ve buna uygun adımlar atmaktır. Anti-faşist gençlik yığınlarını tek bir örgütün çatısı altında toplamak hepimizin görevidir. Bu tarihsel ve onurlu görev için ilerici gençler, genç öncüler, sosyalist gençler, devrimci demokrat gençler, tüm anti-faşistler, ileri!

gençlik dünyası

Sahibi : Rifat GÜLER — Sorumlu Yönetmen : Erhan TUSKAN
Yönetim Yeri : Hoca Rüstem Mektebi Sokak11/4 Cağaloğlu - İstanbul
Abone Koşulları : 6 Aylık 150 TL. 12 Aylık 300 TL.Yurtdışı iki katıdır.
Türkiye Dağıtımı : Temel Dağıtım. — Son baskı tarihi : 16-6-1980
Baskı : AFA Matbaacılık - İstanbul

DÜNYA BARIŞ KONSEYİ'NİN TÜM DÜNYA HALKLARINA ÇAĞRISI:

"YENİ BİR DÜNYA SAVAŞINI ÖNLEMEK İÇİN EYLEM BİRLİĞİNE!"

SESSION OF THE WPC PRESIDENTIAL COMMITTEE
Budapest, 8-10 May, 1980 DRAFT FF.08

ATTENTION: WAR DANGER!
THE BUDAPEST APPEAL

The peoples of the world have been challenged; detente is being jeopardized, the arms race is being stepped up, and this leads to opening up the doors to war.

This challenge must be rebuffed. Let us renew the dialogue at all levels to restore mutual confidence for common action. Today, the 35th anniversary of the victory over Hitlerite fascism and of the end of the Second World War in Europe, the World Peace Council makes a solemn appeal:

To all who on ruins and ashes pledged to do their utmost to prevent a new holocaust,

To all who denounce the madness of the arms race,

To all who are deeply concerned about the ever-more frequent recourse to force in international relations,

To young people who claim the right to live in a better world,

To all peoples and governments of the world

The attention: war danger!

War is not inevitable; it is not yet too late to put an end to the unbridled accumulation of armaments; it is not yet too late to outlaw the establishment of new nuclear arsenals especially in the heart of Europe; but it is high time to finish with the policy of violence and the threats of blockades, embargoes, boycotts and military provocation.

It behoves each and everyone of us to save detente, to struggle for the resumption of disarmament negotiations, and to bring about a just and reasonable [illegible] of international economic relations.

No ideology nor differences in opinion or belief must impede open dialogue and concerted action by all those who are concerned by the fast-deteriorating international situation.

Put aside that which divides us; strive for that which unites us. We call for joint action to avoid a new world war!

World Peace Council

Türkiye işçi sınıfının politik hareketi geçtiğimiz günlerde ülkemiz anti-faşist, anti-emperyalist güçleri için büyük bir önemi ve savaşım süreci içinde tarihsel bir yeri olan Plenum Raporu'nda çok önemli bir saptama üzerinde durdu **Bu saptamada, emperyalizmin tüm çabalarına karşın uluslararası durumda belirleyici olan eğilimin barış ve yumuşama olduğu belirtilerek, dünya barışının sağlanması ve yumuşama sürecinin güçlendirilmesinde ana güç olan Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler topluluğunun izledikleri ardıcıl barış politikasına büyük değer biçiliyor.** Bugün emperyalizmin, silah tekellerinin azgınca körüklediği silahlanma yarışının yarattığı korkunç tehlike, harbin insanlığın belleklerinde hâlâ taptaze olan yıkımı ve halkların hızla yükselen anti-emperyalist savaşımı, barış, yumuşama, silahsızlanma istemini insanlığın en yakıcı istemi olarak dayatıyor.

Bu doğrultuda emperyalizmin bölgemizde ve tüm dünyada kaybettiği konumların tekrar kazanma amacındaki yayılmacı politikasına, nükleer bir savaşı doğurabilecek olan tehlikeli girişimlerine, ülkemize emperyalizmin jandarmalığını yapma görevini yükleme çabalarına karşı başını Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerin çektiği barış ve güvenliği koruma savaşımı da hızla yükseliyor. Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin Paris Forumu'nun yayınladığı barış çağrısı, Varşova Anlaşması'na üye ülkelerin Politik Danışma Toplantısı'nda silahsızlanma yönünde yürütülen çalışmalar, SALT—2 Anlaşması'nın hemen onaylanması, kuvvet kullanmama üzerine uluslararası anlaşma, nükleer denemelerin yasaklanması vb. üzerine alınan kararlar, 75 ülkeden, Türkiye Barış Komitesi, Türkiye ilerici gençliği adına bir temsilci ve 20 uluslararası örgütten 260 temsilcinin katılmasıyla yapılan Dünya Barış Konseyi (DBK)'nin Budapeşte Toplantısı tarihsel bir değer taşımaktadır. Bu toplantı sonunda tüm dünya halklarına yapılan çağrıyı aynen yayınlıyoruz:

«Dikkat: Savaş tehlikesi!

Dünya halklarına meydan okunuyor; yumuşama (Detant) tehlikededir; silahlanma yarışı hızlandırılıyor ve böylece savaşa giden kapılar açılıyor.

Bu meydan okuma kırılmalıdır. Her düzeyde diyaloğu yeniden başlatalım ve ortak eylem için karşılıklı güveni pekiştirelim. Dünya Barış Konseyi, Hitler faşizmine karşı kazanılan zaferin ve Avrupa'da 2. Dünya Savaşının bitiminin 35. yıldönümünde şu ciddi ve önemli çağrıda bulunuyor:

- Savaşın yıkıntıları ve külleri üzerinde yeni bir felâketi önlemek için ellerinden geleni yapmaya and içenler!
- Silahlanma yarışı çılgınlığını reddedenler!

Devamı 7. sayfada

- **Batı Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nin gençlik kolları, NATO'ya ve silâhlanmaya karşı çıktı. Sosyal Demokrat Parti Gençlik Kolları Kongresi'nde, Bonn hükümetinin silâhlanmanın hızlandırılması ve ABD nükleer füzelerinin Batı Avrupa'ya yerleştirilmesi konusunda alınan kararlarda oynadığı tutum eleştirildi.**
- **Finlandiya Demokratik Gençlik Birliği MK üyesi Laatzo, yaptığı bir basın toplantısında, ABD silâh sanayi komplekslerinin ve öteki NATO ülkelerinin saldırgan ve tehlikeli planlarının uluslararası gerginliği arttırmakla kalmayıp, bu ülkeler halklarının sırtına ağır yükler bindirdiğini vurguladı.**
- **Çekoslovakya'nın Bratislava kentinde binlerce genç, emekçi ve kadın, bir miting düzenleyerek, ABD'nin sosyalist Küba'ya karşı giriştiği provokasyonları protesto ettiler.**
- **UÖB yayınladığı bir çağrıda, ABD'nin sosyalist Küba'ya karşı giriştiği düşmanca kampanyaya karşı, dünya gençliğini ve öğrencilerini sosyalist Küba halkıyla dayanışmayı yükseltmeye çağırdı.**

YAŞASIN SOVYETLER BİRLİĞİ İLE DOSTLUĞUMUZ

Diplomatik ilişkilerin kurulmasının 60. yıldönümünde en başta Demirel olmak üzere iktidar çevreleri Sovyetler Birliği ile dostluk ve işbirliğini geliştirmekten yana olduklarını açıkladılar. Eğer sözleri doğruyu ifade etseydi, insanlarımız bundan daha büyük bir mutluluğu az duyarlardı herhalde. Ancak, söylenenlerle gerçek arasında tam bir uçurum vardır.

Demirel iktidara gelmesinden bu yana ne yapmıştır ki, Sovyetler'le dostluktan ve barışın değerini iyi bilmekten sözediyor? Eğer, NATO'nun her kararına uşakça imza atmak; ortak siyasal belgeyi hiçe sayarak üslerin kullanımını ABD çıkarlarına açmak; yeni kölelik anlaşmalarıyla ülkemizin topraklarını ve halkımızın geleceğini empervalizme peşkeş çekmek; Moskova Olimpiyatları'nı boykot etmek; Türkiye ve Sovyetler Birliği gençliğinin dostluk ilişkileri ve işbirliğinin önüne dikilmek; Sovyetler'le dostluk ve işbirliğini geliştirmek ve barışa hizmet oluyorsa, bu, milyonlarca insanı kör ve aptal yerine koymak değil de nedir? Artık uluslararası ilişkilerde ucuz demagojilerin yeri kalmamıştır.

CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit de bir açıklamada bulunarak Sovyetler Birliği'nin dünyada barışın korunmasında oynadığı role dikkat çekmiştir. Ecevit'in açıklaması demokratik kamuoyunda hoşnutlukla karşılanmış ve olumlu olarak değerlendirilmiştir. Ne var ki, bu olumlu açıklamaya karşılık CHP yönetiminin bu konuda hâlâ eski ikircimini ve tutarsızlığını sürdürdüğü de bir gerçektir. Bunun en önemli kanıtı, en gerici ve Sovyet düşmanı güçleri içinde barındıran Şikago Okulu'nun görüşlerinin ülkemizdeki uygulayıcılarıyla diyalog aramalarıdır. Diyaloğun demokrasi güçleri yerine yanlış yerde aranması, CHP tabanının büyük bir çoğunluğunun da gördüğü gibi, ülkemizde demokrasinin, bölgemizde barışın korunmasına zarar vermektedir.

Bugün Sovyetler Birliği'nin ulusal kurtuluş savaşımızın en aktif destekcisi ve Türkiye Cumhuriyeti'ni ilk tanıyan ülke olması halkımızın ve gençliğimizin belleğinde canlıdır. İlerici gençlik Sovyet gençliği ile ilişkilerini geliştirmek için ardıcıl savaşım vermiştir. Günümüzde iktidar çevrelerinin bu ilişkileri engelleyici ve zedeleyici tutumları karşısında bu savaşım çok daha büyük bir önem kazanmıştır. İlerici gençliğin günümüzde dirimsel bir görevi de bu engelleri aşmaktır.

EMPERYALİST UŞAKLIĞININ YENİ BİR BELGESİ....

Demirel iktidarı Moskova Olimpiyatları konusunda, Amerikan emperyalizminin güdümünde bir karar aldı. Carter'ın isteği üzerine alınan boykot kararıyla sporcuların 1980 Olimpiyatlarına katılmaları yasaklandı. Sporcular ve demokratik güçler arasında geniş tepki yaratan bu uydu karardan sonra, Ulusal Olimpiyat Komitesinden de baskı ve dayatma yoluyla aynı yönde bir karar çıkartıldı. Ulusal Olimpiyat Komitesi katılmama gerekçesi olarak, «yeterince hazırlanmamış olmayı» gösteriyor. Bu gerekçe gülünç, ama aynı zamanda burjuva iktidarlarının Türkiye'de sporu ne hale getirdiklerini gösteren somut bir belgedir. Türkiye'de sporun bu hale gelmesinin, sporcuların açlıkla karşı karşıya kalmalarının sorumluları, sporu ve sporcuları bir kâr aracı olarak gören bu sömürü düzeninin, emperyalist bağımlılığın savunucuları Demirel ve benzeri emperyalist uşaklarıdır.

Demirel, Carter için gerçekten bulunmaz bir uşak. Nitekim, efendisi, kendisini mükafâtlandırmayı unutmayıp, «candan» kutlamış. Amerikan Senato Başkanı ise, bu halk düşmanlarının kararını halkın kendi iradesiymiş gibi göstererek, halkımızın bağımsızlık ve barış özlemleriyle alay ediyor. Senato Başkanı Brdy, «Türkiye halkı cesur, kuvvetli ve ülkülerine bağlıdır. Sovyetler ile sınır komşusu olmasına rağmen, korkusuzca yaşar» diyor. Doğrudur. Halkımız Sovyetler Birliği ile barış ve dostluk içinde korkusuzca yaşar. Çünkü Sovyetler Birliği'nin karagün dostu olduğunu bilir. Ama Türkiye halkı kendisine yönelen gerçek tehlikenin ne olduğunu da biliyor. Bu tehlike, ülkesinden binlerce kilometre uzaktaki bölgeyi ABD'nin «dirimsel çıkar» bölgesi sayan Carter yönetiminin yayılmacı, hegemonyacı politikasıdır. Bu tehlike topraklarımızdaki ABD ve NATO üsleridir, bağımsızlığımızı ayaklar altına alan ikili kölelik anlaşmalarıdır. İşçi sınıfı emekçi halkımız bu tehlikeye karşı, ülkeyi emperyalizmin aracı haline getiren Demirel iktidarının halk düşmanı politikasına karşı savaşıyor. Bugün, Olimpiyatları boykot kararına karşı çıkmak bu savaşımın ayrılmaz bir parçasını oluşturuyor. Bunun bilincinde olan demokrasi güçleri, Carter'in ve uşaklarının uluslararası barışçıl ilişkileri baltalama çabalarına karşı seslerini yükseltiyorlar. Çeşitli eylemlerle ve kampanyalarla Türkiye'nin barış temsilcilerinin Moskova Olimpiyatlarında yer alması için, Olimpiyatlara yığınsal bir biçimde katılmak için savaşımlarını daha büyük bir kararlılıkla sürdürüyorlar.

1980 Olimpiyatlarının yaklaştığı şu günlerde Carter yönetiminin boykot girişimlerinin tam bir başarısızlıkla sonuçlandığı açıkça görülmüştür. Bir avuç Carter uşağına karşın, Yaz Olimpiyatları, ulusların ezici çoğunluğunun katılımıyla yapılıyor. Olimpiyatlara katılan ülke sayısı 85'i geçti. Katılma süresinin uzatılmasıyla bu sayının daha da artması bekleniyor. Bu da insanlığın barış, dostluk, kardeşlik isteğinin, uluslararası barışçıl ilişkileri güçlendiren Olimpiyat geleneğini yaşatma uğraşının, Amerikan emperyalizminin tehdit ve dayatmalarına üstün geldiğini kanıtlıyor. Böylece bu yıl Olimpiyat ateşi uluslararası yakınlaşmayı, barış ve dostluğu daha da güçlendirerek Moskova'da yanacak. Olimpiyat ateşini güçlendirmek barıştan yana olan, sporun ve sporcuların emperyalizmin barış düşmanı politikasına âlet edilmesine karşı çıkan herkesin güncel görevidir.

